CONCORDIA

Tijdschrift | Xaveriusinstituut | 87ste jaargang nr 1 | 2023-2024

Afzendadres: Xaveriusinstituut | Mariastraat 7 Brugge

Concordia

3 Voorwoord

5 Column

6 Peter Roels en Bart De Mylle

9 Sterrenwacht

10 Blik op stralende momenten

12 Leestips

14 Lichting 2024

17 Schoolband: nieuwe lichting

18 Over licht gesproken

20 Boekentassen

22 Project fotografie

24 Lichtpuntje op school: leerlingenparlement

25 LLN VS LKR

26 Lichtgeraakt

28 In beeld

30 In the spotlight

31 Golfen en schermen

32 Reisverslagen

42 Aandacht aandacht

43 Mar Maremoto

44 Boston

46 Lichtpuntje van de week

47 Expeditie Finland

48 De Koninklijke Speelschaar

50 DIY

51 Familienieuws

COLOFON

Jaarlijkse tijdschrift van het Xaveriusinstituut met medewerking van de Koninklijke Oud-leerlingenvereniging, Mariastraat 7, 8000 Brugge.

050 33 63 47

www.sfxbrugge.be

concordia@sfxbrugge.be

Abonnement? concordia@sfxbrugge.be

Redactie: Frank Bosschaert, Hannelore Carron, Annelies Coose, Lieslot Denoyette, Laura Gervoyse, Lore Muse, Tom Peeters, Jurgen Van Eeghem
Medewerkers: Maxine Andries, Yitske Ballegeer, Eliza Bauwens, Pieter Blondeel, Tim Coppejans, Jakobe Deconinck, Marcia Dehaene, Ioannis Deneve, Nona Depreitere, Maren De Raes, Aïcha Ghazi, Sara Huysman, Warre Maertens, Elle Van Caeneghem, Peter Roels, Elke Serpieters, Tibe Steeman, Sam Van Cleven, Greet Van de Cappelle, Annelien Van Den Berghe, Marit Vandekerckhove, Michèle Van Houtryve, Ernest Van Mullem, Griet Vangaever, Lore Vanhaverbeke, Lodewijk Vanwynsberghe, Stefaan Vermeire, Flor Will, Johan Yde

Foto's: Frank Bosschaert, Pieterjan Cooreman, Lieslot Denoyette, Norah De Neve, Joline D'hoore, Laura Gervoyse, Fien Lavens, Senne Le Comte, Warre Maertens, Tom Peeters, Jalou Reinquin, Ans Roels, Elke Serpieters, Annelien Vandewalle, Griet Vangaever, Jurgen Van Eeghem, Stefaan Vermeire

V.u. Tim Coppejans, Mariastraat 7, 8000 Brugge

Concept en vormgeving: De Barbaren | www.debarbaren.be

Druk: Graphius

Beste lezer

Blij en trots presenteren wij u een nieuwe editie van Concordia waarin we het reilen en zeilen van onze school toelichten. Na een lange herfst en winter verlangen we terug naar wat zon. Licht in al zijn vormen is dan ook de rode draad van dit boekje.

Onze school is volop in beweging. We groeien, laten ons graag inspireren en gaan samenwerkingen aan in binnen- en buitenland. Verder in deze editie vertellen enkele leerlingen over de uitwisselingen die ze recent met andere buitenlandse scholen hebben opgezet. Als school in de stad zoeken we natuurlijk ook verbinding dichterbij. Een van de kunstenaars van het Docfest, georganiseerd door de Republiek, was een week te gast in onze school. Het resultaat kan je op een van de volgende pagina's zien en lezen.

Samen met de leerlingen zoeken we ook letterlijk naar licht en ruimte. Hiervoor gaan we verder met de nodige infrastructurele vernieuwingen. Grote nieuwe ramen in de gerenoveerde sportzaal zorgen voor een visuele verbinding met de speelplaats die vanaf deze zomer heraangelegd en vergroend wordt. We danken ook Stad Brugge om het Guido Gezelleplein autovrij te maken en te ontwikkelen tot een fris en toegankelijk plein voor voetgangers & fietsers.

Je ziet het, we staan hier niet stil. We blijven dicht bij onze kernwaarden respect, verbondenheid en zorgzaamheid, om samen met al onze leerlingen en collega's van De Frères die warme en fijne plek te maken.

Tim Coppejans
Directeur

Column

Kerstburen

Haten is het niet. Maar de winter is niet mijn favoriete seizoen. Ik draag een sjaal tot eind mei en op doktersvoorschrift druppel ik 6000 eenheden vitamine D op mijn tong. Dat zijn slechts 3 druppels, maar ik vind dat de eenheden het gemeten gebrek aan zonlicht in mijn bloed beter weerspiegelen. Vriestemperaturen zijn één ding, maar het zijn andere winterse fenomenen waar dit lentekind echt van huivert: van flikkerende lichtjes in winkeletalages en kerststukjes aan voordeuren bijvoorbeeld, ovenhapjes en kerstmarkten, de kleuren rood en groen, van kitscherige kerstbomen en lelijke lichtparcours, van secret santa gegibber en eindejaarsconferences met een lachband, van warme wijn en koppels met matching kersttruien, zoenende tantes en bulderlachende nonkels, van brullend aftellen naar 'Heppie Noewjier' en gillende nieuwjaarsduikers in het journaal. Ik kan nog wel even doorgaan. Ik heb de ware geest niet, denk ik. Het is niet zo erg als padel, maar ik krijg er net zo goed koude rillingen van. Bij 'kerst lovers' maak ik me met die uitspraken niet populair, weet ik. De buren op de hoek van de straat kijken net omwille van dat alles reikhalzend uit naar de winter. Met 'een lichtslingerplan' voor hun huis, tuin en buxushaag. Met een account op fouteskipakken.nl, een fles Jägermeister in de diepvries en een minimalistische hertenschedel aan een livingmuur.

Met een familierecept voor tartiflette en een vuurschaal zo groot als een klein zwembad waarrond het hele gezin meezingt met *Wham!* terwijl hun marshmallow karamelliseert. Het huis op de hoek baadt in een warm witte gloed en lijkt harder te stralen per dalende graad Celsius. Ik hou niet van de donkere maanden, maar wel van de kerstburen. Hun aanstekelijke gezelligheid is als een schapenvel onder mijn kouwe kont. Ik mag nog een kleine 21 jaar lesgeven, maar daarna nip ik 6 maanden per jaar petits cafés op een terras in Zuid-Frankrijk. In lange broek natuurlijk, dat wel. Tot die tijd overleef ik de winters op vitamine D en onze kerstburen als lichttherapie.

— *Pieter Blondeel*

Van boomwhackers tot pensioen:

het lied van **Bart De Mylle**

Wie ‘Muzikale Opvoeding’ zegt, zegt Bart De Mylle. Jarenlang bracht Bart met xylofonen, live piano-optredens en later ook boomwhackers sfeer in de C-blok van De Frères. Zijn enthousiaste ‘Zing gerust mee!’ werd vaak gevolgd door wat ongemakkelijk gegniffel, onzeker gebrom en hier en daar een overslaand puberstemmetje. Maar daar trok Bart zich niets van aan. Luidkeels en vol vuur zong hij mee met de muzikale helden waarmee hij zijn leerlingen liet kennismaken. En zo bracht hij hen eigenlijk de mooiste les bij: Je moet dúrven, trek je niet te veel aan wat anderen ervan denken en doe gewoon je ding. ‘Dat is het belangrijkste dat in een klas gebeurt, leerlingen zo ver krijgen dat ze zelfzekerder worden. Hen laten excelleren in iets waarvan ze zelf niet wisten dat ze het in zich hadden.’ Bart De Mylle aan het woord over de grote en kleine lichtpuntjes in zijn carrière.

Nostalgie ligt mij eigenlijk niet. Veel mensen zeggen dat het vroeger beter was, maar als je je door die gedachte laat meeslepen, kan dat leiden tot verzuring. Ik kijk liever vooruit dan achteruit. Als ik dan toch een blik op mijn carrière moet werpen, denk ik met plezier aan een aantal momenten terug. Geen grote lichtpunten, maar zo heb ik het eigenlijk ook graag. Men zegt wel eens: ‘Er is licht aan het einde van de tunnel’, maar de gedachte dat je op je pad door die donkere tunnel vergezeld wordt door een heel aantal kleine lichtjes, vuurvliegjes als het ware, vind ik veel mooier.

Wat ik zeker als lichtpunt kan beschouwen, is het moment waarop ik eindelijk fulltime op één school mocht lesgeven. Daardoor kon ik me pas echt engageren voor projecten. Zo heb ik samen met Pieter Blondeel de schoolband begeleid. Ik vond het ook een plezier om aan het schooltoneel en de musicals mee te werken. Mijn achtergrond als koordirigent, bassist, fluitist en pianist kwam daarbij goed van pas. Ik werk dit jaar opnieuw mee aan de musical, nu heb ik veel tijd om alles uit te werken. Dat was ooit anders. Het werk voor de vorige drie musicals diende grotendeels te gebeuren tijdens vakantieperiodes. Ook tijdens het schooljaar kon het soms best druk zijn. Zo herinner ik me nog een jaar waarin ik een volledig nieuwe cursus moest opstellen: esthetica in het Engels. Daarnaast volgde ik toen ook de gidsenopleiding in Brugge. Het was op dat moment echt pompen of verzuipen. Ik had toen zoveel werk dat ik mijn eigen verjaardag niet heb kunnen vieren.

Nu ben ik nog steeds heel graag creatief bezig, maar het moet minder snel gebeuren. Er is minder haast bij, er is meer rust. Ik zie mezelf niet snel stoppen met muziek maken. Sinds september neem ik weer deel aan Tune Learning Sessions voor Ierse dwarsfluit, waarbij Ierse en Bretoense volksmuziek op de traditionele manier, dus op het gehoor, wordt aangeleerd. Daarnaast zing ik nu ook in een koor. Wie graag met muziek bezig is, houdt daar niet mee op wanneer hij met pensioen gaat.

Wat die kleine lichtpuntjes betreft, vond ik het altijd geweldig om de horizon van de leerlingen te verbreden. Ik probeerde hen steeds toegankelijke werken te laten horen. De vijfde symphonie van Beethoven bijvoorbeeld kwam bij veel leerlingen echt binnen. Beethoven is een van mijn favoriete componisten. In zijn muziek vind je een perfect evenwicht tussen vorm en inhoud. Hij is erg beheerst en bondig, maar bereikt toch heel veel. Ik blijf ook vandaag nog steeds nieuwe stijlen en artiesten ontdekken.

De gedachte dat je op je pad door die donkere tunnel vergezeld wordt door een heel aantal kleine lichtjes, vuurvliegjes als het ware, vind ik veel mooier.

Tijdens mijn periode als koordirigent ging ik jaarlijks op dagtrip naar Londen. Daar ging ik uren snuisteren in muziekwinkels en met een rugzak vol partituren en inspiratie keerde ik dan terug naar huis. Veel leerkrachten zijn perfectionistisch en dat moet ook. Je moet de generatie van vandaag kunnen boeien en inspireren.

Wie graag met muziek bezig is, houdt daar niet mee op wanneer hij met pensioen gaat.

Tijdens de muzieklessen in mijn jeugd werd alles heel technisch aangeleerd. Op een bepaald moment had ik goesting om mijn dwarsfluit tegen de muur te kwakken. Ik zwoer toen nooit nog een partituur aan te raken. Bij ons thuis stond een piano en ik probeerde voortdurend na te spelen wat ik hoorde op de radio. Die passie voor muziek is er dus eigenlijk altijd wel geweest. In het laatste jaar secundair werd ik door de vader van mijn toenmalige pianoleerkracht klaargestoomd voor het ingangsexamen voor het Conservatorium in Gent. Toen ik daar mocht beginnen, ging er een wereld voor me open. We kregen bijvoorbeeld het vak ‘koordirectie’. Ik stond versteld. Ik zong al mijn hele leven in een koor dat werd geleid door de zoon van de koster. Als die mens dat kan … Moet je daarvoor dan een vak leren? Ja dus! Ik heb uiteindelijk zelf ook koren gedirigeerd. Ik vond het heel fijn om aan koorleden uit te leggen waarom je een werk knap vindt, wat je daar precies in hoort. Dat probeerde ik mijn leerlingen ook bij te brengen. Muziek is een taal zonder woorden. Het

is heel abstract, je kan het niet zien, niet vastpakken en het moment waarop een noot gespeeld wordt is ze alweer voorbij. En toch lijkt het heel wat mensen te blijven beroeren.

PS: Indien je eraan zou twijfelen, ik heb nog steeds mijn ‘Boehm’-dwarsfluit …

— *Lore Muse*

Peter op pensioen:
de cirkel is rond

Het is in mijn hoofd even september 1982, de start van ruim veertig jaar De Frères – met mijn één-jaar-oude trouwkostuum, een wit hemd, een rode das en blazer … Het voelde natuurlijk wat onwennig om te vertoeven tussen mijn vele oud-leerkrachten. Aanvangsbegeleiding bestond toen ook al: ik kreeg twee sleutels om de deuren te kunnen openen en terug te sluiten. Je moest flink zijn, zelfstandig. Je moest je in de jungle van de school proberen te bewegen door eigenhandig de lianen te zoeken, te pakken en te slingeren langs de bomen van het schoolse woud. Het grote voordeel van deze elementaire aanpak was dat je vlug zelfredzaam werd! Probeer wel te doen en niet te veel om te zien.

Uiteraard heb ik door de jaren heen onze school en het onderwijs sterk zien veranderen. Ik zag de school veranderen in de mobiliteit van de leerlingen in de gebouwen. Het traject van speelplaats tot het klaslokaal verliep ‘in vroegere tijden’ volgens een strak schema – met toezichthoudende leerkrachten op alle, door Broeder Demon aangegeven, ‘nevralgieke’ punten - waar een pratende leerling op de trap een halt werd toegeroepen - waar strafpunten en strafstudies werden gegeven bij ‘gebabbel’ op de trappen of in de gangen - opgelegde stilte en rust hebben plaats moeten maken voor een ‘niet te controleren leerlingenstroom’ … - ik waande mij de laatste jaren soms in de catacomben van het Jan Breydelstadion …

Ik zag de school veranderen in het leerlingencontact. Waar vroeger de leerkracht ‘ver’ van zijn leerlingen stond … - waar een ‘alstublief’ en een ‘dankjewel’, een ‘dag meneer of mevrouw’ de gebruikelijke omgangstaal was … - is de leerkracht nu bijna een leerling geworden tussen de

Opgelegde stilte en rust hebben plaats moeten maken voor een 'niet te controleren leerlingen-stroom'.

leerlingen – de begroeting is zelfs dikwijls vervangen door een sympathieke 'jup'.

Ik zag het onderwijs veranderen in de manier van lesgeven. Waar de leerkracht vroeger 'het heft' in handen nam, waar het bord, het krijt, het frontale betoog moesten wijken voor de pc, de beamer, het smartboard, de laptop … - een evolutie die vele positieve kanten had- maar toch, dikwijls kreeg ik het gevoel dat het 'pretgehalte' te veel aan belang won, dat de ervaringen van honderden jaren onderricht en onderwijs overboord werden gegooid om plaats te maken voor 'alweer nieuwe inzichten'.

Door de vele jaren ben ik letterlijk en figuurlijk gerold van de ene grote vernieuwing naar de andere: van het gewoon secundair onderwijs zonder boe of bah (met op deze school maar twee studierichtingen en mooie lessenroosters), naar het vernieuwd secundair onderwijs (het VSO), vervolgens naar het eenheidstype en tot slot ben ik aangekomen bij de laatste hervorming van het secundair onderwijs. De energie die het onderwijsveld in al deze hervormingen/vernieuwingen stopte is bijna niet te meten. Spijtig is de vaststelling dat er geen evenredig verband is tussen de tijd, het werk, de sleur om die vernieuwingen te realiseren en de werkelijke kwaliteit van het onderwijs. Het blijft mijn vaste overtuiging dat kwaliteitsvol onderwijs hoofdzakelijk bepaald wordt door hij of zij die sterk voorbereid, met volle energie en met overlopend enthousiasme voor de klas komt te staan.

De cirkel van de vernieuwing in het onderwijs is ronder dan rond: we zijn terug waar ik ooit startte.

Hoe dan ook … Bij de laatste/huidige hervorming vloeit er een vorm van innerlijke rust over mij heen. Toen ik startte in 1982 gaven we in de wiskundelessen het hoofdstuk met als titel 'begrippen uit de logica' – volgens de leerplannen 'van toen' een belangrijk hoofdstuk – dit onderdeel moest goed gekend zijn – leerlingen moesten met deze begrippen goed overweg kunnen … in 1985 werd het plots afgevoerd … het was eigenlijk onnodig, overbodig … - … - en de vernieuwingsmolen draaide maar door. Bijna veertig jaar later duikt hetzelfde onderwerp ineens terug op… met de vermelding: 'zeer zinvol' - mijn geluk kan niet op. De cirkel van de vernieuwing in het onderwijs is ronder dan rond: we zijn terug waar ik ooit startte.

Collega's: het was erg mooi, het ging ontzettend vlug voorbij, ik had hier een fantastische job, ik besef ook ten volle welk voordeel ik had om het supervak wiskunde te mogen geven. Ik hou aan mijn loopbaan oprechte goeie, warme gevoelens over. Vooral, en vooral, omdat ik me hier altijd gewaardeerd gevoeld heb. En dat is iets wat ze me nooit meer kunnen afnemen!

Hou jullie allen kloek.

— Peter Roels

sterren sterrenwacht sterrenwacht sterrenwacht

Eind november kregen wij, de leerlingen van het vijfde jaar, de kans om onze sterrenhemel te bewonderen bij de sterrenwacht in Beisbroek.

De avond was reeds gevallen over het bos, wat in eerste instantie een intimiderende atmosfeer gaf. We moesten eerst een donker doolhof van bospaadjes doorkruisen om onze bestemming te bereiken, hoewel ik naar verluidt wel de enige was met navigatieproblemen.

Binnen werden we meteen naar de koepel gebracht, waar de stem van Frank Deboosere ons langzaam door het universum van exoplaneten en sterren leidde. De projectors bromden terwijl we elk ons eigen sterrenbeeld zochten tussen de miljarden witte puntjes.

Vervolgens kwamen we bij het hoogtepunt van de avond, het deel waar iedereen naar uitkeek: het observatiedek. De grote koepel werd met luid gekraak opengedraaid en bracht een golf van ijle lucht binnen. Door de bewolking heen werd de nacht verlicht door de heldere maan. Terwijl onze begeleidster ons een uitgebreide uitleg gaf over de telescoop en zijn innerlijke werking, konden we elk een voor een de maan bewonderen door het oculair. Er was ook een glimp van Jupiter te zien samen met zijn Galileïsche manen, die als elektronen rond hun atoomkern bewogen.

Na deze spectaculaire beelden stond ons nog een kleine uitdaging te wachten: aan de hand van de panelen en andere interactieve tentoonstellingen die verspreid zijn in het gebouw een taak maken. Het is natuurlijk nog steeds een schooluitstap.

Binnen werden we meteen naar de koepel gebracht, waar de stem van Frank Deboosere ons langzaam door het universum van exoplaneten en sterren leidde

Op het einde van de avond stapten we met een nieuwe waardering voor ons universum terug het frisse bos in. De sterrenwacht bood ons een schitterende rondreis door de eindeloze expansie van het heelal en een kostbare inkijk in de kosmische schatkist. Het wakkerde in mij persoonlijk een nieuwe belangstelling voor het heelal aan.

— Yitske Ballegeer (5C3-c)

Lichtpuntjes in het leven: een blik op de stralende momenten

In de wirwar van het dagelijks leven, waar we deadlines moeten halen en verplichtingen nakomen, is het belangrijk om af en toe stil te staan bij de lichtpuntjes die onze dagen opbeuren. Of ze nu groot zijn of klein, ze vormen kleurrijke accenten en brengen warmte in de sleur van elke dag.

Er zijn heel wat leerlingen hier bij ons op school die zich (wekelijks) inzetten om lichtpuntjes te creëren voor anderen. Hier kunnen jullie lezen welk vrijwilligerswerk zij doen en ontdekken hoe zij een verschil maken in het leven van mensen om hen heen.

Vrijwilligerswerk als lichtbron

Als leider bij de jeugdbeweging vervul je in feite een inspirerende rol; de kinderen zien in jou iemand om naar op te kijken. Het is hartverwarmend te ervaren hoe ze telkens weer vol vreugde reageren op jouw terugkomst. Ze roepen je wanneer er iets speelt of komen simpelweg voor een knuffel. In korte tijd bouw je een bijzondere band op, wat een waardevolle ervaring is. Gedurende de jaren zie je ze transformeren en openbloeien, en dat maakt het leiderschap zo betekenisvol.

Alyssa, 6A2

Vrijwilligerswerk is als een stralende zon die door de wolken breekt. Je geeft je tijd, vaardigheden en liefde zonder te verwachten iets terug te krijgen. Deze lichtgevende daden zorgen voor warmte en positiviteit in de levens van diegenen die het - misschien onbewust - nodig hebben.

Kleine gebaren, grote impact

Soms zijn het de schijnbaar kleine gebaren die de grootste impact hebben. Een glimlach, een vriendelijk woord of een helpende hand kan een wereld van verschil maken. Onze leerlingen brengen niet alleen licht in het leven van hun 'kindjes', maar ze herinneren ons er ook aan dat vriendelijkheid en behulpzaamheid krachtige instrumenten zijn die van onze soms sombere wereld een betere plek maken.

Ik ben leidster in de Chiro. Ik sta bij de jongste groep, de Bengels. In het begin zijn de kinderen vaak nog beschaamd en bang om te komen, soms wenen ze zelfs omdat ze niet weg willen van hun mama. Maar naarmate de middag vordert, zie je ze openbloeien. Je ziet echt een lach op hun gezicht verschijnen.

Dat vind ik zo leuk aan leiding geven. Ze gaan dan op het einde van de dag naar hun mama en vertellen hoe leuk ze het hadden. Dat geeft me altijd een trots gevoel. De ouders komen ook vaak naar me toe om te zeggen dat de kinderen al de hele week uitkijken naar de Chiro. Dat is altijd leuk om te horen. De kinderen laten lachen is het belangrijkste voor mij, want voor sommigen is de Chiro echt een uitweg van de thuissituatie. Al is het maar voor een middag, het maakt toch een verschil in hun leven.

Ina, 6B1

Verbindingen versterken

Een van de meest waardevolle aspecten van vrijwilligerswerk is de mogelijkheid om verbindingen te versterken. Dankzij hun inzet brengen sommige leerlingen gemeenschappen samen. In hun geval gaat het over de verbinding tussen jonge kinderen, maar het kan evengoed gaan om het helpen van ouderen, ondersteunen van kwetsbare groepen of het bevorderen van onderwijs. Welke ook de doelgroep is, vrijwilligerswerk verlicht niet alleen de lasten van anderen, maar verbindt ook harten.

Na negen geweldige jaren als Chiro Ierlinck-lid, ben ik sinds september leidster geworden van de 6- en 7-jarige Pinkels. De voornaamste reden om leidster te worden is dat ik deze kinderen dezelfde avonturen wil laten beleven als ik vroeger. Elke zondag de blije gezichtjes zien van de kinderen na een geslaagde werking maakt me enorm blij. Voor mij is de Chiroleiding niet zomaar een vrijwilligersgroep, maar eerder een hechte familie, waar ik enorm dankbaar voor ben.

Norah, 6A1

Een wereld van licht

Tijdens de YOUCA-dag heb ik gewerkt in het Gruuthusemuseum, waar ik mensen geholpen heb om hun tickets te scannen. Ik heb zelfs aan een aantal bezoekers een rondleiding mogen geven in het museum. Voor mij was dit wel een leuk moment om de mensen te helpen en hen wat nieuws bij te brengen.

Senne, 6B1-C

Vrijwilligerswerk is als een collectieve zaklamp die schijnt in de duisternis van soms moeilijke tijden. Het herinnert ons eraan dat we, door onze krachten te bundelen, in staat zijn om de lasten van anderen te verlichten. Het zou fijn zijn om te kunnen streven naar het schenken van licht aan anderen, want zo ontdekken we vaak dat we ook ons eigen pad verlichten.

De uitdaging aangaan

Voor Youca-dag liep ik de volledige dag mee met een advocaat. We zijn in de voormiddag naar de rechtbank in Brussel geweest en daarna naar de rechtbank in Gent. Ik vond dit een heel leerrijke ervaring omdat ik graag volgend jaar rechten wil studeren en hierdoor eens heb gezien wat je met deze studie kan doen. Ik mocht de dossiers lezen en meeluisteren in de rechtbank, wat heel uitzonderlijk is. Daarna mocht ik mee naar het kantoor, waar ik iedereen leerde kennen en uitleg kreeg over hun werking.

Joline, 6A2

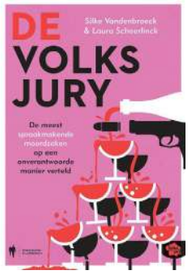
Hoewel vrijwilligerswerk zeker lichtpuntjes creëert, zijn er nog steeds vele uitdagingen waarmee organisaties worden geconfronteerd. Van beperkte middelen tot de nood om meer erkenning, er is altijd ruimte voor verbetering en groei in de wereld van vrijwilligerswerk. Om de jongeren meer bewust te maken van deze problematiek werd YOUCA (YOUth for Change and Action) - de vroegere Zuiddag - opgericht. Deze organisatie wil jongeren stimuleren om samen te werken aan een duurzame, respectvolle, solidaire en rechtvaardige samenleving. Op 19 oktober 2023 namen al onze zesdejaars deel aan de YOUCA Action Day. De leerlingen engageerden zich om een dag lang te werken op een plek naar keuze en het loon dat ze hiermee verdienden - €60 per leerling - te schenken aan projecten van en voor geëngageerde jongeren van over de hele wereld die strijden voor genderrechtvaardigheid.

— *Annelies Coose*

Voor meer informatie kan je terecht op hun website Youca voor jongeren

LEESTIPS LEESTIPS LEESTIPS

Elke Serpieters

SILKE VANDENBROECK EN LAURA SCHEERLINCK — *De Volksjury 1 en De Volksjury 2*

Hou je van podcasts? Is True Crime je guilty pleasure? Lees dan zeker de boeken van *De Volksjury*. Voor het gemak getiteld: *De Volksjury 1* en *De Volksjury 2*.

Twee vriendinnen laten hun licht schijnen over (on)opgeloste moordzaken. Laura Scheerlinck en Silke Vandenbroeck geven op een totaal onverantwoorde wijze hun mening over de mogelijke dader, de slachtoffers, de rechtsgang ... Tenminste in de podcast.

In hun boeken echter halen ze er experts bij om hun eigen visie stevig te onderbouwen. Wilde je altijd al weten hoe ze nu eigenlijk de Golden Gate Killer opgepakt hebben? Dan kunnen Laura en Silke van *De Volksjury* je daar een antwoord op geven. Ze legden daarvoor hun oor te luisteren bij de grote Jean-Jacques Cassiman.

Vraag je je af hoe je de psychopaat in je omgeving te slim af kan zijn? Dan is het zeker belangrijk om te weten wat de kenmerken van een echte psychopaat zijn. De dames van *De Volksjury* spitten dit voor je uit tot op het bot. Misschien niet voor publicatie, maar in nood kan je in deze boeken ook lezen hoe je een plaats delict het beste schoonmaakt. Interessant, niet? Zware kost maar toch licht verteerbaar: dat is de verdienste van Laura en Silke van *De Volksjury!*

Tibe Steeman en Sam Van Cleven (2C)

DERON HICKS — *De Rembrandt-roof*

Hallo, wij zijn Sam en Tibe uit het tweede jaar, we houden van detectives en avontuurlijke verhalen. We hebben het boek *De Rembrandt-roof* van Deron Hicks gelezen. Dat is het tweede deel van de serie *Kunstbende*, het eerste deel heet *Het Van Gogh-mysterie.*

Het boek speelt zich af in de National Portrait Gallery in Washington D.C. De hoofdpersonages zijn Artuur, maar voor de vrienden Art, en Camille. Ze hebben al eerder een kunstroof opgelost (zie *Het Van Gogh-mysterie*). Ze komen samen tot de vaststelling dat er in de National Portrait Gallery iets speciaals kan gaan gebeuren. Wat? Kom het zelf te weten en lees het boek!

Het boek is heel leuk en anders om te lezen, want als ze over een schilderij praten kan je dat ook echt gaan bekijken door de QR-codes te scannen. Je komt zo op een website waarin uitleg gegeven wordt over het schilderij, alsof je zelf echt in het museum bent.

Onze persoonlijke mening:
Sam: 'Ik vind het een heel leuk boek omdat het over kunstroven gaat in plaats van moorden. Het is dus eens een andere insteek dan een gewoon detectiveverhaal. Ook word je meegesleept in het verhaal waardoor je alleen maar verder wil lezen.'
Tibe: 'Ik vind de QR-codes een heel leuk concept, ze zouden dat in meer boeken moeten doen. Je krijgt zo een beter beeld van het verhaal. Het verhaal is tof en je leert ook nog een beetje over de cultuur en geschiedenis van de schilderijen.'

Sara Huysman

NATHALIE HAYNES — *De blik van Medusa*

Schrijfster Nathalie Haynes maakt er haar werk van om oude klassieke mythen, die vaak verteld worden met een mannelijke held in het middelpunt van de belangstelling, nieuw leven in te blazen, maar dan met een vrouwelijke figuur als hoofdpersonage. In *De blik van Medusa* vertelt ze het verhaal van het alom bekende monster met slangenhaar vanuit verschillende vrouwelijke perspectieven (Medusa zelf, haar zussen, een godin ...). De korte hoofdstukjes, die het omschakelen tussen de verschillende perspectieven mogelijk maken, zorgen ervoor dat je het boek ook snel even kan wegleggen, al is de kans groot dat je zal willen blijven lezen. Wil je dus te weten komen hoe Medusa een monster geworden is en hoe zij zich daar zelf bij voelde, dan is dit boek een echte aanrader.

Aïcha Ghazi (3B1-c)

PAMELA SHARON — *De geur van groen*

De geur van groen is een boek geschreven door Pamela Sharon over een meisje genaamd Raven. Ze is zestien jaar en ze is anders dan de meeste meisjes van haar leeftijd, ze is namelijk blind. Ravens moeder is heel bezorgd om haar dochter, maar Raven wil dat haar moeder haar op een normale manier behandelt. Haar beste vriendin, May-Lin, vertelt haar hoe kleuren ruiken en voelen. Op die manier laat May-Lin Raven de wereld zien en ervaren en is ze zo haar paar ogen. De twee tieners kennen elkaar al sinds de basisschool en ze hebben een unieke band, ze houden immers heel veel van elkaar. Wanneer Ravens wereld weer helemaal zwart wordt na een onverwachte gebeurtenis, moet ze haar eigen weg weer zien te vinden. Het is een ontroerend en mooi verhaal over vriendschap, familie en liefde. In het boek wordt ook mooi beschreven hoe het is om blind te zijn. Je komt te weten welke uitdagingen horen bij het leven met een visuele beperking.

Tom Peeters

GEORGES SIMENON — *Maigret en het lijk in de kast*

Begin juli, boekentas in de hoek, caravan laden en boven op de boekenstapel een Simenon. Vast zomerritueel voor mij. Als er bij die naam geen belletje gaat rinkelen, dan ben je zowat de enige lezer op aarde die nog niet van hem gehoord heeft: 550 miljoen boeken gingen er al over de toonbank, 3500 keer werd hij vertaald in 47 talen. Geen enkele andere Belg doet hem dat na.

Ik koos hier voor de titel *Maigret en het lijk in de kast* (originele titel *Les caves du Majestic*) maar ik had even goed een van zijn 191 andere romans kunnen nemen. Grosso modo kan je zijn werk onderverdelen in zijn 'romans durs' (die we hier niet kunnen bespreken want ze passen niet bij het etiket 'licht verteerbaar') en zijn reeks rond commissaris Maigret (honderden keren verfilmd, tot in Japan). Een commissaris, dus een politieroman? Jazeker, maar anders dan bij andere auteurs gaat het er bij hem minder om 'wie' de moord heeft begaan, maar wel 'waarom'.

Een ideale eerste stap in de volwassenenliteratuur voor wie de adolescentenromans zo stilletjes aan wel heeft gehad. En als je deze uit hebt, zijn er nog 74 andere boeken met Maigret in de hoofdrol.

HOE ZOU HET NOG ZIJN MET ...

HOE DENK JIJ TERUG AAN DE FRÈRES?

Ik was heel graag leerling in De Frères. De school is een belangrijk onderdeel van mijn leven geweest. Ik herinner me dat ik de allereerste schooldag van het eerste jaar heb gemist omdat ik ziek was, balen ... Er was een bosspel georganiseerd om andere eerstejaars te leren kennen. Toch lukte het om vanaf de tweede schooldag vlot nieuwe vrienden te maken. De sfeer zat onmiddellijk goed. Tot op vandaag ben ik met een groot aantal mensen nog steeds bevriend. Ik herinner me De Frères als 'streng maar rechtvaardig'. De regels waren duidelijk, maar er werd ook oprecht geluisterd naar de leerlingen.

Het leerlingenparlement was ook een belangrijk onderdeel van mijn middelbare schooltijd. Toen waren er nog 2 leerlingenparlementen: een voor de eerste graad en een voor de tweede en derde graad. Ik herinner me dat we voor de eerste maal 'Frères for Life' organiseerden toen ik in het derde jaar zat. Mijnheer Rotsaert en mevrouw Van de Cappelle hebben toen Love the way you lie gezongen voor het goede doel. Dat zal me altijd bijblijven omdat ik het zo leuk vond dat leerkrachten zoveel toffe dingen wilden doen om ons goede doel te steunen. Er was meestal ook een fijne band tussen leerkrachten en leerlingen. Dat heb ik altijd geapprecieerd. De spreuk van De Frères, Concordia res parvae crescunt, vrij vertaald 'Het kleine groeit waar eendracht bloeit', is altijd toepasselijk geweest.

De eerste honderd dagen die wij als eerstejaars meemaakten zal me ook altijd bijblijven. We waren allemaal erg onder de indruk. Het thema was toen 'jungle'. Oud-directeur Carlos speelde een leeuw: 'King Carlos'. Als leerlingen waren wij positief verrast dat leerkrachten en directie wilden deelnemen aan die show. Ook aan de reizen denk ik met veel plezier terug. Op een vrij voordelige manier kon je met je jaargenoten een stad of land gaan verkennen.

Ik heb mij altijd heel goed gevoeld in De Frères. De manier waarop ik nu in het leven sta, werd voor een groot stuk bepaald door De Frères. De drie basiswaarden (respect, zorgzaamheid en verbondenheid) werden ons toen duidelijk meegegeven en ik koester ze nog steeds. Ik zie dat de baseline van de huidige organisatie nog steeds draait rond die basiswaarden. Er zijn enkele zaken die me altijd zullen bijblijven. Ik was bijvoorbeeld dol op een aantal excentrieke leerkrachten die ervoor open stonden om ook écht naar de leerlingen te luisteren. Daarnaast hadden de meeste leerkrachten ook echt een passie voor hun vak, waardoor wij ook enthousiast werden. Ik herinner me bijvoorbeeld mevrouw Mikucki, die voor ons kaartjes had gemaakt met quotes uit teksten van Jacques Brel. Heerlijk was dat. Ook mevrouw Van de Cappelle was een inspiratiebron voor iedereen die geïnteresseerd was in taal en cultuur.

Het was ook zo fijn dat niets te veel gevraagd was voor leerkrachten en directie. Oud-directeur Carlos Knockaert slingerde op onze honderd dagen bijvoorbeeld op een wrecking ball. Leerkrachten maakten de leukste video's om ons aan te moedigen of uit te zwaaien. Niets was te zot. Ook de vriendschappen die in De Frères gesmeed zijn, koester ik voor het leven. We zijn samen 'gegroeid' en zijn samen door onze hogere studies geraakt. Nu groeien we nog steeds verder.

Ik denk graag terug aan mijn middelbareschooltijd in De Frères. Voor mij zijn er een aantal momenten die me altijd zullen bijblijven. Ik denk meteen aan onze vele reizen. De reis naar Londen steekt er voor mij echt bovenuit. Het was een hele toffe reis waar we zelfs naar een musical gingen kijken: Billy Elliot. Ik zit nog steeds met een bepaald nummer uit die musical in mijn hoofd!

Ik denk ook spontaan aan de voordelen van lid zijn van de schoolband. Vroeger aten we nog niet in shiften. Daardoor was er soms een lange rij om aan te schuiven in het schoolrestaurant. Wij kregen een pasje om sneller aan tafel te mogen gaan, aangezien we om 12.30 uur moesten repeteren. Onze leerkracht wiskunde, Peter Roels, is me ook bijgebleven. Hij had onze klas perfect onder controle, maar behandelde ons ook op een aimabele, humoristische manier. Hij gaf ons de perfecte voorbereiding op onze latere wiskundige studies.

Mijn jaren in De Frères heb ik altijd heel erg gekoesterd. Ik koos ervoor om naar De Frères te gaan zonder veel mensen te kennen die er ook school gingen lopen, maar voelde mij thuis vanaf dag een en ik heb me mijn keuze nooit beklaagd. De vriendschappen die ik in die jaren heb opgebouwd houden tot op de dag van vandaag stand. Wij hadden ook het voorrecht om ons laatste jaar in de school te delen met oud-directeur Carlos Knockaert. Van de dag dat ik de school kwam ontdekken samen met mijn moeder tot de dag waarop ik de deur er spreekwoordelijk achter mij dicht sloeg, werd ik behandeld als een van zijn kinderen. Die menselijkheid en warmte zijn de waarden die mijn tijd in De Frères typeren. Het is de reden waarom ik me er altijd thuis heb gevoeld en waarom het voor altijd jaren zijn die ik nooit zal vergeten.

Ik studeerde er Wetenschappen-Wiskunde 8, maar had eigenlijk een heel ruim interesseveld. Tijdens mijn laatste jaar vertelde mijn toenmalige leerkracht Frans, mevrouw Mikucki, mij na afloop van het mondeling examen dat ze het heel erg jammer vond dat ik geen talen zou studeren. Het zijn woorden die me altijd zijn bijgebleven en die ook wel typerend zijn voor het verdere vervolg van mijn studies en leven.

WAT HEB JE ONDERNOMEN NA DE MIDDELBARE SCHOOL EN HOE HEB JE DIE OVERGANG BELEEFD?

Na het zesde middelbaar voelde ik me klaar om de wereld te gaan verkennen en om te gaan studeren in Gent. Ik vond de overgang pittig, maar ook aangenaam. Toch moest ik wat aanpassen. In het middelbaar krijg je continu directe feedback van de leerkracht. In mijn eerste jaar burgerlijk ingenieur was de afstand tussen professoren en studenten groot. Door het missen van die constante feedback voelde ik me soms wat onzeker en heb ik heel hard gestudeerd, wat ook geloond heeft. Het tweede jaar vond ik minder mijn ding, maar ik verloor mijn hart aan een keuzevak: biosystemen'. Ik haalde dan ook mijn master in de Biomedische ingenieurstechnieken en behaalde hiervoor de grootste onderscheiding. Die branche ligt mij echt helemaal. Het is menselijk, concreet en grijpbaar.

Na mijn jaren in De Frères ging ik Ingenieurswetenschappen Architectuur studeren in Gent. De overgang was voor mij niet gemakkelijk. Enerzijds was er de verandering van een warme en familiale school naar een afstandelijke omgeving, waarbij de hoeveelheid leerstof dan nog eens enorm toenam. Daarnaast had ik na de middelbare school eigenlijk nog geen concreet idee waar ik heen wou met mijn leven. Na even te worstelen in die richting besloot ik een heel andere weg in te slaan. Ik ging de bachelor Sportmanagement studeren in Brugge. Het is een richting waarbij je als student toch iets dichter bij je docent staat en je zowel algemene vakken als beroepsspecifieke vakken aangeleerd krijgt. Ik studeerde af in die richting en ging kort erna aan de slag bij de sportdienst in Torhout. Jammer genoeg kwam ik ook daar na een tijdje tot de vaststelling dat dit niet mijn ding was.

WAT HEB JE ONDERNOMEN NA DE MIDDELBARE SCHOOL EN HOE HEB JE DIE OVERGANG BELEEFD?

Ik heb rechten gestudeerd aan de Universiteit Gent. Zoals veel studenten die starten in het eerste jaar hoger onderwijs, waren de grote hoeveelheden leerstof en de manier van lesgeven een aanpassing. De proffen waren minder 'menselijk' en bereikbaar dan leerkrachten. Het fijne was wel dat er heel veel mensen van mijn afstudeerjaar in Gent gingen studeren. Ik liep dus veel oud-jaargenoten tegen het lijf, dat gaf wel een vertrouwd gevoel.

Ik ben met veel goesting begonnen aan mijn studies taal- en letterkunde: Frans-Engels. Ik heb onder andere voor deze studie gekozen door mijn gepassioneerde oud-leerkrachten uit De Frères, die de liefde voor taal en literatuur aan ons hebben meegegeven. Na de moeilijke coronaperiode heb ik een aantal stages gedaan, waaronder een beroepsinlevingsstage.

WAT DOE JIJ NU?

Ik werk nu als advocate gespecialiseerd in vastgoedrecht bij een advocatenkantoor in Kortrijk: DPLA advocaten. Het fijne is dat ik soms met mijn mama, die eigenaar is van een vastgoedkantoor, kan samenwerken. Ik ben mijn ouders dan ook dankbaar dat ik de vastgoedmicrobe van hen heb meegekregen. Aangezien ik tijdens mijn werk vaak Latijnse woorden en spreuken tegenkom, is De Frères nooit ver weg uit mijn gedachten.

In mijn branche is het boeiend om mensenkennis te vergaren. Het is ook erg fijn om met veel mensen samen te werken, ook met concullega's, waaronder verschillende oud-leerlingen.

Sinds anderhalf jaar werk ik als pers- en communicatieverantwoordelijke bij 'LEVL', een vzw in Brussel die de belangen behartigt van mensen met een migratieachtergrond. Wij streven naar evenwaardige participatiekansen voor iedereen op verschillende levensdomeinen: onderwijs, tewerkstelling, huisvesting … Wij doen dit in opdracht van de Vlaamse overheid. Het werk is zowel beleidswerk als werk op het terrein zelf. Wij geven ook vormingen rond deze thema's.

Momenteel doctoreer ik binnen de Biomedische ingenieurstechnieken. In april moet ik mijn doctoraat verdedigen. Ik heb ook een boek geschreven in de lijn van mijn doctoraat: De medische revolutie. Hoe technologie de geneeskunde op stelten zet. Ik geef ook vrij veel les binnen de ingenieurswetenschappen aan de universiteit, van eerste bachelor tot tweede master. Daarnaast begeleid ik ook masterscripties.

De onzekerheid van al die jaren zorgde ervoor dat ik op regelmatige basis af te rekenen kreeg met zware paniekaanvallen en dat ik mentaal heel moeilijke tijden doormaakte. Ik ging hulp zoeken en startte in het bouwbedrijf van mijn stiefvader, waar ik nu nog altijd werk als bouwvakker. Het lijkt vreemd om als bouwvakker te werken na een ASO-opleiding in De Frères, maar zelfs daar kan ik nog altijd gebruikmaken van de dingen die ik in de middelbare school aangeleerd kreeg. Het toont aan dat je na een opleiding in De Frères nog alle kanten op kan en de mogelijkheden eindeloos zijn. De mogelijkheden zijn trouwens altijd eindeloos, zelfs als je het gevoel hebt dat je met de rug tegen de muur staat.

DE JUNIOR SCHOOLBAND

NIEUW JAAR, NIEUWE LICHTING TALENTEN

Na een ongezien succes wat het aantal inschrijvingen voor audities betreft, werden acht jonge muzikale geesten verenigd tot een nieuwe groep die al snel heel vertrouwd was met elkaar.

Enkele piepjonge newbies op De Frères, Lucie – Sam – Marie, vormen een sterk stemtrio.

De jury viel achterover na het zien van de auditie van talentvolle pianist Staf. Ook een eerstejaartje nota bene. De band werd aangevuld met (voor het eerst in de Junior Schoolband geschiedenis) een fantastische trompettist: Hanne.

Naast de nieuwtjes uit het eerste jaar was er ook ruimte voor enkele 'oude bekenden'. Sander op drums, Fran op ukelele en Fien met haar accordeon.

Wekelijks kruipen deze acht enthousiastelingen in het repetitiekot naast Het Lokaal. Ze delen deze knusse ruimte met hun muzikale voorbeelden die bij TwolfNolf spelen. 'Die zijn echt goed hé' & 'Wow, ik wil ook zo goed kunnen zingen als die twee meisjes,' zijn vaak terugkerende reacties van de Juniors.

Het jaar vliegt voorbij en toch heeft onze band al op wat podia mogen staan. Ze speelden de pannen van het dak op het Frères-café waar heel wat leerkrachten met open mond stonden te kijken. Hoogtepunt tot nu toe was toch wel een tot de nok gevuld auditorium tijdens Frères For Life. De muzikanten konden niet geloven dat zoveel medeleerlingen hen kwamen aanmoedigen en nog eens het goede doel steunden ook.

– Ernest Van Mullem

licht

Nu we het toch over licht hebben, zou het zonde zijn om de vernieuwingen op school niet in beeld te brengen …

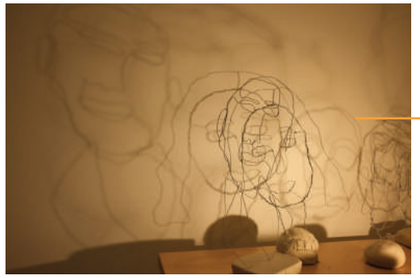
Onze sportzaal kreeg een complete make-over. Grotere zaal door verwijdering van het podium, nieuwe vloer, meer ramen … Ideale gelegenheid om, onder massale belangstelling, ook de leerkrachten eens te laten sporten. Frères for Life organiseerde een basketwedstrijd met bijhorende pronostiek.

1

Ter gelegenheid van het Frèrescafé in december, drongen heel wat oud-leerlingen aan op een rondleiding door het vernieuwde kloostergebouw.

2

3

Onze derdejaars speelden met ijzerdraad, licht en schaduw in de lessen artistieke vorming.

4

De fitnesszaal werd een spiegelzaal. Ideaal voor onder andere onze dansers van Be Delicious.

5

Geen kleedkamer meer achter deze deur, maar een open entree met zicht op sportzaal en spiegelzaal. De sneeuw was slechts een tijdelijke ingreep.

Het OLC-X had zijn nut verloren sinds de invoering van de Chromebooks en laptops. Ideale gelegenheid voor mevrouw Vangaever om de ruimte te annexeren en het samen met het vroegere PO-lokaal om te dopen tot Het Atelier.

6

De overdekte hal kreeg ook een opfrisbeurt. De wand tussen de hal en de speelplaats verdween. Vlottere doorgang en meer licht.

7

— Tom Peeters

LICHTGEWICHT OF

Wie 's morgens postvat op het Guido Gezelleplein, kan er niet naast kijken. Onze leerlingen druppelen – voor 8.22 uur natuurlijk – de school binnen, voorzien van hun boekentas, rugzak of handtas. De ene gezwind met een licht exemplaar, de andere – letterlijk – gebukt onder massa's leerstof. Vanwaar dat verschil? En vooral: wat is de norm?
We lichten even toe!

Hoewel boekentassen essentieel zijn voor het vervoeren van studiemateriaal, maken ouders, leraren en gezondheidsdeskundigen zich al langer zorgen over het gewicht van deze tassen. Het dragen van een zware boekentas dag in, dag uit, kan ernstige gevolgen hebben voor de gezondheid van jongeren. Nek-, schouder- en rugklachten zijn veelvoorkomende problemen die worden geassocieerd met het dragen van te zware schooltassen. Jonge ruggengraten en spieren zijn nog in ontwikkeling en overmatig gewicht kan leiden tot langdurige schade.

Algemeen wordt aangenomen dat een tas niet meer dan 10% van het lichaamsgewicht van een student mag wegen.

Alles daarboven kan aanzienlijke gezondheidsrisico's met zich meebrengen. Wie 60 kilo weegt, draagt dus best een boekentas van hoogstens 6 kilo. Is dat wel haalbaar?

Tijd voor een onderzoek, zoveel is duidelijk.
We pikten lukraak vijftien leerlingen (vijf uit elke graad) uit de ochtendlijke leerlingenstroom en wogen hun schooltas.

De resultaten waren misschien wat voorspelbaar, maar bieden desondanks stof tot nadenken. Want dat het beter kan, dat is duidelijk …

Heel wat proefpersonen dragen dus een te zware boekentas. Vooral in de eerste graad (waar het lichaamsgewicht van de leerlingen logischerwijze wat lager ligt) wegen de tassen veel te zwaar. In de derde graad is de verhouding tussen lichaamsgewicht en het gewicht van de schooltassen al iets beter in evenwicht.

GRAAD	TOTAAL GEWICHT LEERLINGEN	TOTAAL GEWICHT SCHOOLTASSEN	VERHOUDING SCHOOLTASSEN-LEERLINGEN
1STE GRAAD	253	98	39%
2DE GRAAD	304	91	30%
3DE GRAAD	348	78	22,5%

ZWAAR GEVAL?

Maar is zo'n lichte schooltas wel praktisch haalbaar?
Deze zaken maken sowieso deel uit van de dagelijkse benodigdheden:

BOEKENTAS 1,5 KG
LAPTOP MET HOES 2 KG
GEVULDE PENNENZAK, REKENMACHINE … 0,5 KG
FLESJE WATER VAN ½ LITER 0,5 KG
LUNCHPAKKET + STUK FRUIT 0,5 KG

Dit zorgt al voor een basisgewicht van vijf kilo. Tel daar nog de nodige boeken, mappen en een cursusblok bij en je merkt al snel dat het voor de meeste leerlingen een waar huzarenstukje wordt om onder het streefgewicht te blijven.

DAAROM HIER ENKELE TIPS VOOR EEN LICHTERE BOEKENTAS

Laat boeken en mappen die je niet nodig hebt thuis of bewaar ze in je locker op school.

Laat overbodige spullen thuis.

Breng een lege drinkfles mee en vul die op school.

Houd regelmatig een grote schoonmaak in je schooltas. Die losse blaadjes, halve appel en overgebleven boterhammen zorgen voor extra gewicht.

ALS JE DAN TOCH NOG BOVEN HET AANBEVOLEN GEWICHT ZIT, KUNNEN DEZE WENKEN NOG HANDIG ZIJN

Gebruik een rugzak met twee schouderriemen, die verdeelt het gewicht beter.

Stop zware items (laptop, zware boeken …) zo dicht mogelijk tegen de rug.

Til je tas met gebogen knieën en spaar zo je rug.

— Jurgen Van Eeghem

PROJECT FOTOGRAFIE

Geen esthetica meer in De Frères? Je kan het zeker jammer vinden, maar anderzijds, als we die nieuwe projecten niet meer zouden hebben, dat zou pas een schande zijn!

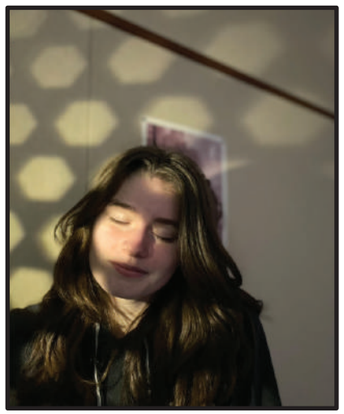
Leren nadenken over politiek, verder durven denken dan de makkelijke slogans. Nuttig toch! Spelenderwijs omgaan met onze beeldcultuur in het project Shorts. Je eerste stappen zetten in de engineering met meneer Duyck. Duurzaamheid testen in enkele workshops. Creatief zijn met kunst en mythologie. Ondertussen krijgen alle groepen af en toe ook nog een bad economie. Zeg nu nog dat we op school niet bewust bezig zijn met jullie toekomst …

Maar in een nummer over 'licht' zetten we natuurlijk het fotografieproject in de spotlights. Schrijven met licht in de mooiste stad van West-Europa, experimenteren met perspectief, diafragma, sluitersnelheid. Het blijkt de jeugd niet alleen te boeien, maar het leidt ook vaak tot mooie resultaten. Geniet mee.

— *Tom Peeters*

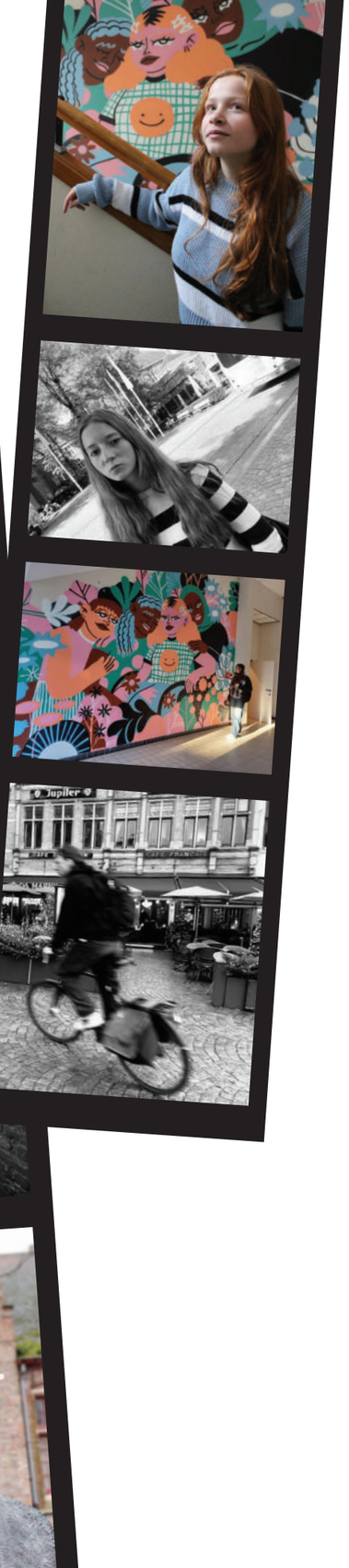

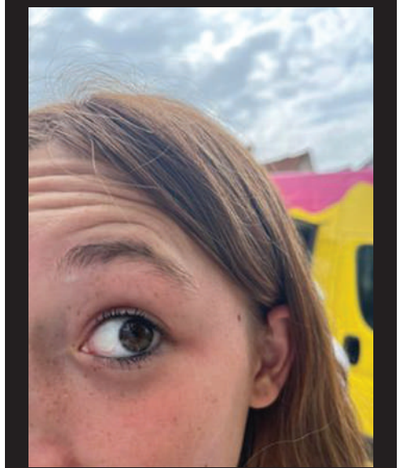

Lichtpuntje op school:

leerlingen parlement

Het leerlingenparlement is een groep leerlingen die onze school vertegenwoordigt en leuke dingen organiseert. Onze voorzitter, Elle Van Caeneghem, leidt samen met meneer Rotsaert en mevrouw Feys het parlement in goede banen. Wij organiseren voor de school verschillende activiteiten. Soms gaat de opbrengst naar ons, soms zamelen we geld in voor een goed doel. Op Dag van de Jeugdbeweging staan we bijvoorbeeld op de speelplaats om boterkoeken, cake en warme chocomelk te verkopen. Wie in uniform komt, krijgt gratis chocomelk of cake. Tijdens Frères For Life organiseren we een hele week leuke activiteiten voor de leerlingen. De opbrengst ging dit jaar naar de Warmste Week. Om 6.30 uur 's morgens mochten we ons geld in het warmste huis overhandigen.

– Eliza Bauwens (41A1-c) Via deze link kun je het filmpje bekijken.

Van knallende muziek bij de afwas tot gezellig samen zijn, onze spaghettiavond verliep vlotjes. Op vrijdag 26 januari organiseerden we opnieuw een spaghettiavond. Het is een oude traditie die even heeft stilgelegen, maar die we sinds vorig jaar terug hebben opgepikt. Doorheen de avond hadden we verschillende optredens om de avond sfeervol te houden. Onze eigen junior schoolband, Twolfnolf, en zelfs oud-leerlinge Madeline hebben die taak super volbracht. Terwijl de mensen aan het genieten waren van de muziek, regelden wij alles achter de schermen. Meteen na school begonnen we alles klaar te zetten. Terwijl de ene groep de tafelschikking organiseerde, waren anderen de rode loper aan het uitrollen. Dit jaar hebben we ook de spaghettisaus zelf gemaakt. De muziek speelde luid en we zongen uit volle borst mee. Een geweldige en heel geslaagde avond. Bedankt aan iedereen die erbij kon zijn, alle artiesten die hebben opgetreden en vooral een dikke merci aan de organisatie van het leerlingenparlement! Hopelijk zien we jullie allemaal terug op onze volgende editie!

– Elle Van Caeneghem (5A2-c)

Tijdens de laatste schoolweek neemt de spanning toe op school. Examenstress? Nee! Stress voor de jaarlijkse LLN VS LKR-competitie. In verschillende (sport)disciplines nemen leerlingen en leerkrachten het tegen elkaar op. Onder andere een potje basketbal, een spelletje KUBB, een voetbalmatch en een partijtje tafeltennis staan op het programma. In de eerste editie mochten de leerlingen de trofee in de lucht steken, terwijl vorig jaar de leerkrachten met de (verpletterende) overwinning gingen lopen. Wie zal tijdens deze derde Olympische Spelen van De Frères zegevieren?

— *Warre Maertens*

Lichtgeraakt

Beige begint als een ziekte, het kruipt en krioelt overal. Het start onschuldig met: ‘Oh, een beige trui, dat zal bij alles passen.’ En dat is juist het probleem. Het is de kleur van niet meer willen proberen, van geen moeite meer willen doen, geen mening willen hebben. Je inspiratie is op. Voor je het beseft, leef je in een beige interieur en koop je beige Duplo voor je kinderen. Maar welk kind denkt: ‘Yes, de Sint heeft beige Duplo gebracht!’ Niemand, echt niemand wordt gelukkig van die kleur. Daar gaat inspiratie dood, beige is het einde van alles.

Griet Vangaever

Mijn grootste ergernis is als ik in mijn auto een rotonde nader en keihard in de remmen moet gaan om een wagen voorrang te verlenen, waarna die auto gewoon de rotonde verlaat voor mijn neus zonder de richtingaanwijzers te gebruiken. Pas op, ik vind dat niet erg voor mezelf, maar dat vraagt weer extra benzine, extra elektriciteit om op te trekken. Zo jammer voor het klimaat. (knipoogt)

Tim Decuypere

Weg met boterkoeken met rozijnen. De combinatie past gewoon niet: een boterkoek is iets zachts en dat dan combineren met een uitgedroogde, taaie vrucht, dat kan niet. Misschien is het wel een jeugdtrauma, je krijgt een koek met chocoladestukjes aangeboden en als je erin bijt, blijken het van die droge rozijnen te zijn. Die teleurstelling!

Warre Maertens

Als ik de code van mijn authenticatorapp wil intikken, staat mijn cursor niet automatisch in het invulvakje. Dan tik ik mijn code in en die verschijnt er niet op. Het kan toch niet moeilijk zijn om dat technisch aan te passen?

Maxiem Duyck

Mensen die smakken als ze eten.
Ik vind dat er twee soorten smakkers zijn.
Smakgeluiden van mensen die ik graag heb, dat kan ik nog aanvaarden.
Maar smakkende mensen met wie ik geen band heb, halen het bloed van onder mijn nagels.

Laura Gervoyse

De lelijkheid van padel. Het wordt vergeleken met andere terugslagsporten, zoals tafeltennis, badminton en tennis, maar dat zijn mooie sporten. De lelijkheid begint al in de beweging. Geen enkele beweging is er mooi. Alles is ook een smash en die smash kan zelfs defensief zijn. In padel bestaan wel vijf soorten verdedigende smashes. Het spel stopt ook niet, omdat je niet kan winnen want de bal is toch nooit buiten. Je hoeft geen punt te kunnen maken, want het is nooit gedaan. Ze hebben glas gezet. Als je tennist en je bent gepasseerd, dan ben je verloren. In padel niet, in padel begint het spel dan omdat de bal niet buiten is.

En dan die zogenaamde raket, in feite een schuimrubberen voorwerp dat lijkt op de dikke zolen van die orthopedische schoenen die ze vroeger aan de kindjes gaven. Er zitten zelfs geen snaren op, waardoor de slag ook lelijk klinkt. Heb je dat geluid al eens gehoord? Dat is ‘pok’, een doffe, lelijke pok. Meestal zijn dat ook compleet talentloze mensen. Logisch dat men zegt: ‘Je hebt snel spelplezier.’ In mensentaal betekent dat eigenlijk: ‘Je moet niks kunnen.’ Je hoort dat ook aan de manier waarop ze lopen, het is alsof ze proberen niet te vallen. Het lichtvoetige benenwerk van tennis ontbreekt volledig. Het geluid van die motorisch gebrekkige bewegingen wordt dan nog eens versterkt door het glas.

Bij padel heb je zelfs nog een bandje rond de pols, dat verbonden is met je raket omdat ervan uitgegaan wordt dat je zodanig dwaas bent dat je je raket niet kan vasthouden. Blijkbaar is dat dus nodig om je medespeler niet te verwonden. In tennis kunnen de spelers dat zelf, zonder touwtje.

Als je na zonsondergang in om het even welke gemeente komt, zie je ook onmiddellijk waar de padelterreinen zich bevinden. Om een of andere reden moet dat gespeeld worden onder tandheelkundig kunstlicht, alsof er een ufo is geland. Waarschijnlijk moet je dan een lelijke zonnebril opzetten om de bal te kunnen zien. Die bal is trouwens groter dan een tennisbal omdat ze er anders niet in zouden slagen hem te raken. Ik weiger dus om het een sport te noemen. Een spelletje, hoogstens een spelletje.

Pieter Blondeel

Als pendelaar neem ik dagelijks de trein van Aalter naar Brugge en weer terug. Ik snap dat mensen hun treinrit willen opvrolijken door naar muziek te luisteren of een serie te bekijken. Alle begrip daarvoor, ik doe soms hetzelfde. Ik vind het pas storend worden als dat voor een volledige coupé hoorbaar is. Gebruik dan toch oortjes of een koptelefoon, ik heb echt geen zin om ‘s morgens vroeg naar Niels Destadsbader te moeten luisteren of een dialoog uit Friends te moeten aanhoren. Nóg erger wordt het als een persoonlijk telefoongesprek door de luidspreker van een telefoon weerklinkt. Als ik op die manier moet aanhoren dat iemand slecht heeft geslapen, dat een kindje ziek is, dat de kat op het tapijt heeft overgegeven of dat er heel dringend boodschappen moeten worden gedaan, dan gaat bij mij het licht he-le-maal uit.

Jurgen Van Eeghem

Voetballers verdienen immens veel geld terwijl andere topsporters in heel veel verschillende sporten financiële acties moeten doen om aan een EK of een WK te kunnen deelnemen. Voor frisbee bijvoorbeeld blijft het zo moeilijk. Het Brugse mannenteam heeft nu een sponsor gevonden, maar voor het vrouwenteam is het nog niet gelukt. En als die voetballertjes dan lichtjes geraakt worden, vallen ze kermend neer. Terwijl je in andere sporten gewoon rechtstaat en verder speelt.

Joke Laporte

IN BEELD

September 2023. We startten het schooljaar met een knal!

IN DE SPOTLIGHT

JALOU REINQUIN

(5E-c): luchtcadetten

Hoe ben je op het idee gekomen om voor luchtcadetten te kiezen?

Enkele jaren geleden hoorde ik op het strand over de luchtcadetten en mijn interesse was meteen gewekt.We zochten wat informatie op. Toevallig bleek het mijn geboortejaar te zijn dat kon deelnemen aan de toelatingsproeven. Tien minuten later was ik ingeschreven.

Wat houdt deze hobby in?

Dit is een jeugdopleiding van het leger om piloot te kunnen worden. Door de selectieproeven komen is al een heel succes. Er zijn namelijk wiskundige, Nederlandse en fysieke testen, gevolgd door twee medische testdagen in het Militair Hospitaal in Brussel. Ik was geslaagd en batig gerangschikt en kon zo deelnemen aan het zwaarste deel: het theoriekamp. Op dit kamp in Florennes werden we gedrild, mentaal getest en militair gevormd terwijl we pittige theorielessen fysica kregen. Als je slaagt voor het examen, mag je beginnen aan de leuke zomerkampen. Daar word je opgeleid tot een zweefvliegpiloot.

Wat is je leukste herinnering?

Het moment dat ik mijn eerste solo vloog! Zestien, helemaal alleen in een vliegtuig en volledige vrijheid in de lucht… Een onbeschrijfelijk gevoel!

Zijn er dingen die je nog wil bereiken?

Ik overweeg studies aan de Koninklijke Militaire School, maar hiervoor zijn er wel zware ingangsproeven. Dit houdt me zeker niet tegen om het te proberen. Mijn ultieme droom is om gevechtspiloot te worden bij defensie.

SAÏDA HOLLEVOET

(leerkracht Frans en aardrijkskunde)

Welke sport beoefen je?

Ik heb een passie voor duursporten, zoals fietsen (de koersfiets), mountainbiken, zwemmen en hardlopen. Mijn kennismaking met multisport begon in 2016 met een deelname aan een swimrun, een sprong in het diepe die meteen mijn interesse aanwakkerde. Enkele maanden later waagde ik me aan mijn eerste sprinttriatlon, gevolgd door enkele kwarttriatlons en een 111-triatlon.Toch ontdekte ik dat (cross) duatlon, een combinatie van hardlopen, fietsen(MTB) en weer hardlopen, nog beter bij me past. De afwisseling tussen lopen en fietsen, gecombineerd met de intensiteit van deze wedstrijden, spreekt me enorm aan.

Hoewel multisport altijd een uitdaging is, blijft hardlopen mijn favoriete sport. In het voorjaar van 2022 besloot ik me weer meer te focussen op het hardlopen. Onder begeleiding van coach Johan Heytens (Team Hart) werk ik aan mijn trainingsschema's en verdere ontwikkeling. Hij stimuleert zijn team ook om regelmatig deel te nemen aan wedstrijden.

Doe je iets om je voor te bereiden op je wedstrijden? Bepaalde rituelen/voeding/…

Wedstrijden bezorgen me de nodige stress, maar tegelijkertijd geniet ik ervan. Twee dagen voor de wedstrijd plan ik altijd een rustdag in. De dag voor de wedstrijd maak ik mijn benen los met een ontspannende loop van ongeveer 40 minuten. Ik zorg ervoor dat ik voldoende vocht binnenkrijg en op de juiste momenten koolhydraten tot me neem. Als het startschot klinkt, verdwijnen de zenuwen en komt de focus. Ik draag tijdens elke wedstrijd uiteraard mijn teamkledij, met als extraatje een armbandje dat ik van een van mijn dochters kreeg.

Heb je onlangs iets bereikt waarop je fier bent?

Zeker, hoewel elke wedstrijd een nieuwe uitdaging vormt, waren er het afgelopen jaar twee momenten waarop ik met trots terugkijk.

In het voorjaar van 2023 heb ik mijn eerste tienkilometerwedstrijd gelopen met een gemiddelde tijd van 3.58min/km (15 km/u). Dat was mijn doel voor 2023 .

Afgelopen zomer heb ik deelgenomen aan de halve marathon van de Mont Ventoux. Vanaf de start in Bédoin was het een voortdurende klim naar de legendarische top van deze kale berg. De adembenemende natuur, de vele hoogtemeters en het prachtige uitzicht maakten deze wedstrijd tot een speciaal moment. Puur genieten onderweg.

Golfen en schermen

Achter de SCHERMEN van een redactievergadering van Concordia, steekt er soms een GOLF van verontwaardiging als een auteur zich buitensporig bedient van geforceerde zegswijzen. Maar ja, hoe leid je anders een artikel in over twee sporten die echt niet veel met elkaar te maken hebben? *En garde. Prêt? Allez!*

Beoefen je de sport al lang?

Judith Tavernier (5C3-c): Ik scherm nog maar een drietal jaar. In het begin deed ik degen en floret, maar nu houd ik het bij floret. Er zit redelijk wat verschil op die twee: het wapen is al anders. Een degen heeft een grotere coquille of handbescherming, bij de floret zit een punt op het wapen. Floret is ontstaan als training en daarom mag je niet het hele lichaam treffen maar enkel de romp.
Gevaarlijk is dat niet. Respect voor de spelregels en de tegenstander is heel belangrijk. We dragen ook een beschermend pak. Daarop zit trouwens een kleine elektrische lading zodat men kan zien wie de ander raakt op het raakvlak.
Ik vind het tof dat het een speciale hobby is. En ondertussen besef ik dat er heel veel tactiek bij komt kijken. Je moet denken aan wat de tegenstander zal doen, en dan een tegenparade nemen.
Naast de degen en de floret zijn er ook nog de sabel en de rapier. Wie een van die wapens wil leren kennen is welkom bij de Hallebardiers, de schermvereniging van Brugge. De Hallebardiers zijn met hun 500 jaar op de teller misschien wel de oudste schermvereniging van Europa.

Er is niet alleen veel verschil tussen het schermen en de golfsport, maar ook tussen de profielen van onze 2 leerlingen. Waar Judith zich nog op het niveau van een enthousiaste hobbyist bevindt, staat Vic al te pronken met een officieel topsportstatuut.

Vic Dobbelaere (4E2-c): Al de helft van mijn 14 levensjaren ben ik aan het golfen. Mijn thuisclub ligt in Koksijde, aan zee en dat heeft zijn gevolgen: mooie glooiingen door de duinen en extra veel wind, dat maakt het nog boeiender. Soms speel ik ook in Damme. Ik train twee à drie keer per week. Soms duurt zo'n training één uur, soms een hele dag. De training is trouwens zelden in West-Vlaanderen.

Hoe kan een training nu een hele dag duren?

Wel, er zijn veel verschillende slagen. We trainen op de lange, middellange en korte afstand. Dat is allemaal anders. Tijdens een wedstrijd hebben we maximum veertien clubs mee, dat zijn telkens verschillende golfsticks. Een voor de korte afstand op de green, een voor de verre slagen en de rest voor tussenin. Elke club heeft zijn specifieke vorm. Als het metaal onderaan meer open staat, heeft de bal minder snelheid maar meer loft. Die term betekent dat de bal hoger de lucht in gaat.

Hoe gaat zo'n wedstrijd in zijn werk?

Je komt meestal aan om 8 uur, dat kan overal in België zijn en na een uurtje opwarmen start de wedstrijd. Dat duurt dan een uur of vier, soms vijf. Na de prijsuitreiking volgt dan de terugweg. Golfen vraagt meer tijd dan geld. Het is niet meer de sport voor rijkelui.

Kan je je carrière vlot combineren met de school?

Het seizoen start pas in de paasvakantie en er zijn veel wedstrijden in de zomer. Mijn volgende stage is in de krokusvakantie. Ik speel op nationaal niveau, dat is het hoogst mogelijke. Dan mag ik ook meedoen aan internationale tornooien. De vorige keer had ik de pech dat het in België werd gehouden, maar ik ben ook al naar Zuid-Spanje mogen gaan. Door mijn topsportstatuut mag ik ook wat schooldagen missen, maar dat is niet zo dikwijls nodig.

Wat zijn jouw beste prestaties tot hiertoe?

Ik heb twee keer op rij een vierde plaats behaald op het Belgische kampioenschap in mijn leeftijdsklasse.

Jij bent eerder tenger van lichaamsbouw. Is dat een nadeel?

Ja, eigenlijk wel. Wie groot is kan meer snelheid ontwikkelen. We trainen daar wel op om dat te compenseren. Maar mijn groeischeut zal nog wel komen.

Wil je tot slot nog iets kwijt over de golfsport?

Ja, dat iedereen het eens moet proberen. Ik raad het iedereen aan.

Tiens, dat klinkt me bekend in de oren. Misschien hebben golfen en schermen toch nog meer gemeen dan gedacht.

— Tom Peeters

UITGELICHT

New York New York New York New York

★ Taylor Swift ★

Welcome to New York, it’s been waitin’ for you
Welcome to New York, welcome to New York

’t Is uit met haar lief. Swift verkoopt dan ook haar liefdesnestje in Manhattan. Je krijgt er een dakterras bij met zicht op caleidoscopische lagen van kleur en licht die harmonieus verweven zijn met een iconische skyline. Voor amper zeventien miljoen nip je op haar eigenste exquise terrasje van een Cosmopolitan of cola. Cheers!

It’s a new soundtrack, I could dance to this beat, beat forevermore
The lights are so bright, but they never blind me, me

Tijdens de herfstvakantie namen voor de 16de keer twintig leerlingen uit het vijfde jaar deel aan een uitwisselingsprogramma met onze broederschool: Xaverian Highschool in Brooklyn. Onze leerlingen werden tien dagen lang ondergedompeld in het leven van hun New Yorkse gastgezin en het schoolleven. Een spannende, unieke en verrijkende levenservaring waar we bijzonder dankbaar om zijn!

Everybody here was someone else before
And you can want who you want
Boys and boys and girls and girls
Welcome to New York, it’s been waitin’ for you

Onze Brugse boys en girls worden tijdens het eerste vrije weekend getrakteerd op een fenomenaal deugddoende Indian Summer. Een aantal leerlingen surft op het strand van Breezy Point, anderen bezoeken het kleurrijke en bruisende Williamsburg. Lady Liberty wuift naar ons tijdens een boottripje terwijl ze baadt in een gouden gloed. Betoverend mooi!

Tijdens de week gonst het in de Xaverian Highschool al om zeven uur ’s morgens van de bedrijvigheid. De muziekklas repeteert, de cheerleaders dansen en het basketteam dribbelt. De lessen zijn erg divers: een masterclass World History, Forensic Science, Digital Art … Na de lestijden wordt er opnieuw ten volle gesport op school.
We verwonderen ons, leren bij en laten ons onderdompelen in het Amerikaanse schoolsysteem.

Ook bijzonder om te zien is hoe onze Theodoor Rijcken – ‘founding father’ van de broeders Xaverianen, bij ons in Brugge – een centrale rol speelt op hun school en er zowaar een heuse fanclub heeft.

Brooklyn Bridge is in de vroege ochtend in mist gehuld. Freedom Tower en Chrysler zitten met hun hoofd in de wolken. Wij ook. Een schat aan culturele bagage krijgen onze leerlingen dankzij highlights als de Empire State Building, Ellis Island, het Natural History Museum, het 9/11 Memorial en de prikkelende en inspirerende High Line. Ook de schittering en reflectie van de architecturale parel The Vessel zijn ronduit magnifiek.

Dieporanje en wijnrode herfstbladeren tekenen fel af tegenover de staalblauwe lucht in het uitgestrekte Central Park. Surreëel hoe midden in de miljoenenstad tussen de eindeloze wolkenkrabbers een oase van rust en verwondering je inpakt.

Als ’s avonds het zonlicht verdwijnt, gaan in New York overal de lichten aan. Neonreclames en lichtbakken op Times Square verleiden ons makkelijk tot het eten van een corndog of het kopen van een hippe gadget.

New York is ‘Bigger than life’. New York is rebels en cool. Het is de hoofdstad van de wereld.

Na de krokusvakantie was het onze beurt om onze gastbroer of -zus onder te dompelen in een andere wereld: het sfeervolle Brugge, Ieper en omgeving, studentenstad Gent en een tweedaagse in lichtstad Parijs stonden o.a. op het programma. Ook het dagelijks leven bij ons was voor de New Yorkers zonder twijfel een nieuwe ervaring.

Zo’n unieke uitwisseling helpt onze leerlingen ruimdenkend te worden. Het ontmoeten van mensen met een ander wereldbeeld geeft ons een meer kosmopolitische kijk. Reizen maakt verdraagzamer en respectvoller.

Dankjewel Pascale Muylaert voor het opstarten van deze uitwisseling indertijd en je jarenlange engagement. Dankjewel Elke Serpieters voor de mede-organisatie.

Dankjewel Frères, dankjewel Xaverian Brothers!

— *Annelien Van Den Berghe*

BERG KAMP

Op zaterdag 3 juli stonden bijna 120 eerstejaars gepakt en gezakt klaar om te vertrekken richting Oostenrijk. De rapporten waren nog maar net verteerd en daar stonden ze dan, klaar voor tien dagen avontuur in de bergen. Tegen de avond konden de leerlingen al kennismaken met de plaats die ze de komende dagen net iets onveiliger zouden maken: Stanzach, een rustig stadje in het westen van Oostenrijk.

We startten dag één op het gemak. ‘s Morgens hielden we het bij leuke teambuildingspelletjes, op die manier werd ook Stanzach zelf verkend. In de namiddag maakten we vervolgens een eerste ‘instapwandeling’. De bergschoenen, maar ook de conditie van leerlingen en leerkrachten, werden al even op de proef gesteld. Na een toch al pittige wandeling naar één van de ‘topjes’ in de buurt konden we genieten van een rustige of sportieve avond op het grote speelveld achter onze slaapplaats of het voetbal- of beachvolleybalveld in het centrum van de gemeente… Keuze genoeg dus!

De volgende dagen wisselden grote en minder grote wandelingen elkaar af met uitstappen naar de rodelbaan, een hoogteparcours, een meer … We ondervonden dat rodelen bij veel leerlingen erg in de smaak viel en dat ze vaak helemaal geen angst kenden om aan een behoorlijke snelheid naar beneden te zoeven. Ook tijdens het hoogteparcours was er van mogelijke hoogtevrees weinig te bespeuren. In de meest zotte poses vlogen de leerlingen via een lange deathride naar beneden - iets wat bij de toekijkende leerkrachten toch enige stress teweegbracht.

Een uitstap naar een meer waarin gezwommen kon worden zagen de leerlingen zeker ook zitten. Jammer genoeg beslisten de weergoden dat het die dag onweerachtig en daarna erg koud zou worden. ‘Vier seizoenen in één dag in de bergen’ is wel degelijk een ding. Toch hield dat sommige leerlingen niet tegen om een plons in het water te wagen Weer of geen weer, zwemmen zouden ze!

Maar we waren natuurlijk voornamelijk op bergkamp om spectaculaire wandelingen in de mooie Oostenrijkse bergen te maken. Zo wandelden sommigen bijvoorbeeld helemaal naar Duitsland! We maakten ook een prachtige tocht via een hangbrug over een adembenemende kloof. Een mooi zicht, maar daar moesten sommigen toch wat angsten overwinnen: wandelen over zo’n hangbrug met een strakke wind erbij, maakte het toch even spannend.

Een van de mooiste wandelingen was er eentje naar de Jöchelspitze. Na een ritje met de kabelbaan die ons al een heel eind ver bracht, klommen we het laatste stuk steil naar een hoge top. Eens aangekomen moesten we natuurlijk even aansterken, dus aten we er onze boterhammen op met alweer een fantastisch uitzicht. Daarna volgde de geleidelijke afdaling over de bergkam met leuke extraatjes als ‘plastiek zakglijden’ in de sneeuw, het aaien van een berggeit of -schaap (we zijn er nog steeds niet helemaal over uit) en een bezoekje aan een berghut met heerlijke Oostenrijkse Kaiserschmarrn op het menu.

Tien dagen en vele kilometers later verdienden we op onze laatste dag nog een verfrissende plons in het plaatselijke openluchtzwembad, zodat we helemaal verfrist de bus konden opstappen naar huis. Na een fantastische reis waren we blij om, jammer genoeg iets later dan voorzien, onze ouders terug te zien. Met een rugzak vol herinneringen en nieuwe vriendschappen waren we klaar om de rest van de vakantie tegemoet te gaan!

— *Sara Huysman*

Toen we hoorden dat er een uitwisseling werd georganiseerd met een school in Tsjechië, waren we onmiddellijk verkocht! Een kans om plezier te beleven én bij te leren over een andere cultuur. We schreven ons meteen in. Lees gerust wat we allemaal beleefden en misschien ben jij wel de volgende die dit avontuur mag meemaken!

Vítejte v Belgii

Daar is de bus! We ontmoetten voor de eerste keer onze Tsjechische student. Spannend! Diezelfde avond nog hadden we afgesproken om met de groep Wintergloed te bewonderen in het centrum van Brugge. Voor de eerste keer zagen de Tsjechische leerlingen onze mooie stad gevuld met licht. Een fantastische activiteit om elkaar en Brugge beter te leren kennen. De Tsjechen waren natuurlijk moe van de lange busrit. Ze waren immers 16 uur onderweg geweest! Allemaal vroeg naar bed dus.

De week was gevuld met toffe activiteiten om elkaars cultuur en gewoontes te leren kennen. Zo merkten we dat fietsen nogal moeilijk was voor de Tsjechische studenten, aangezien sommigen in geen jaren gefietst hadden. We volgden ook enkele uren samen les en zagen hoe verschillend onze schoolsystemen zijn. Wij doorlopen zes jaar lagere school en zes jaar middelbaar. In Tsjechië zitten ze negen jaar in de basisschool en vier jaar in het secundair. Helemaal anders dus!

Wie België zegt, zegt chocolade! Dus stond er een geweldig leuke chocoladeworkshop gepland. We mochten zelf onze chocolade tempereren, leuke vormpjes spuiten en versieren. Onze creaties namen we mee naar huis, al verdween er onderweg al een en ander. Oeps!

UITGELICHT • UITGELICHT • UITGELICHT • UITGELICHT • UITGELICHT • UITGELICHT •

Tsjechië

Woensdagmiddag hadden we wat quality time - hobby's/citytrippen - met onze gasten. We namen hen mee naar Oostende of Gent. Een mooie wandeling aan zee of de typische Gentse neuzen smullen! Heerlijk!

We leerden ook veel over Europa, want dat verbindt onze landen met elkaar. We deden een workshop over de Europese Unie en bezochten het Parlamentarium in Brussel. Daar konden we in groepjes beslissen over wetten en konden we debatteren met elkaar. In het begin wat stressvol, maar heel interessant!

We deden ook een mooie stadswandeling, met als hoogtepunt Manneken en Jeanneke Pis. We sloten de dag af met een echte Brusselse wafel!

Vrijdag begonnen we de dag met een lesje Tsjechisch van Jakub. Hij showde ook zijn geoefende woorden: 'hottentottententententoonstelling' en 'muhhengeheuhen'. 10/10 voor inzet! We gingen ook naar de kust waar we een wandeling maakten, een traditioneel dansje placeerden op het strand en een belangrijke culturele activiteit deden: Belgische frietjes eten in een echte frituur! We sloten de dag af met een spelletje bowling. De Tsjechische leerkrachten hielden nog een mooie speech om mevrouw Goethals en meneer Maertens te bedanken voor deze geweldige week.

We hebben een supertijd achter de rug en kijken vol verlangen uit naar onze reis naar Roudnice nad Labem! Wat we daar allemaal gaan doen, staat nog niet helemaal vast, maar we bezoeken zeker het mooie Praag en het concentratiekamp in Terezin. We zullen ongetwijfeld veel leren over de Tsjechische tradities, geschiedenis en cultuur.

Brzy se uvidíme!

— Marit Vandekerckhove (4D2) en Maren De Raes (4G-c)

UITGELICHT • UITGELICHT • UITGELICHT • UITGELICHT • UITGELICHT • UITGELICHT •

Parijs

In tegenstelling tot de mooie natuur waarin de eerste- en tweedejaars verbleven, kregen de leerlingen uit de tweede en derde graad de kans om enkele wereldsteden van hun lijstje af te vinken. Zo gingen de derdejaars naar Amsterdam en de zesdejaars naar Berlijn tijdens de paasvakantie. De vierdejaars maakten op hun beurt kennis met de romantische lichtstad, Parijs.

Ja ja, de Parijsreis, een echte must-do. La Ville Lumière die wij als leerlingen van het vierde middelbaar mochten bezoeken. Een reis vol grote verwonderingen en onvergetelijke momenten. Parijs biedt dan ook een mooie culturele ervaring. We hebben musea bezocht, kunst bewonderd, van de Franse keuken geproefd, ons ondergedompeld in de geschiedenis van deze betoverende stad en natuurlijk heel veel fun gemaakt. Van het Louvre en het Musée d'Orsay tot de catacomben van de stad, elke expositie liet ons verwonderd achter en verrijkte ons begrip van kunst en geschiedenis.

We vertrokken 's morgens vroeg met de bus richting Parijs. Eenmaal aangekomen, konden we direct via opdrachten en spelletjes de stad al wat verkennen. De leerkrachten zorgden er ook voor dat we elke dag ons metroticket kregen om telkens weer op een nieuwe, unieke plaats terecht te komen. Tijdens deze reis in de stad van de liefde hebben we natuurlijk ook de iconische Eiffeltoren bezocht. Tijdens een boottocht by night bewonderden we de honderden glinsterende lichtjes. Betoverend mooi! Dankzij de box van een medeleerling konden we de hele avond meezingen met de muziek en een klein feestje bouwen op de boot.

In het hotel hebben we studenten van andere landen ontmoet en zo onze social skills verbeterd. Maar laten we vooral het heerlijke eten niet vergeten! Jawel, die Franse croissants en baguettes zijn toch echt wel heerlijk! Een stokbroodje, een croissant, een eitje of wat cornflakes. Een lekker ontbijtje zorgde ervoor dat niemand met een slecht humeur de dag begon. Natuurlijk belandden we voor het middagmaal meestal in de McDo of de KFC, maar met al dat wandelen mocht dat wel eens, hé.

En dan na vier mooie dagen terug op de bus naar het Vlaamse Brugge. Gelukkig hadden we tijdens de rit ook veel 'leute'.

Al die momenten zullen voor altijd in ons geheugen gegrift staan. De lachwekkende momenten die we deelden in de hotelkamer en de avonturen die we beleefden wanneer we zonder leerkracht mochten rondhangen, zijn herinneringen waar we in onze oude jaren nog over zullen praten. Dit was dus zeker een geslaagde reis en een echte aanrader! En, voor de volgende lichting: bon voyage!

— Ioannis Deneve 5D1-c

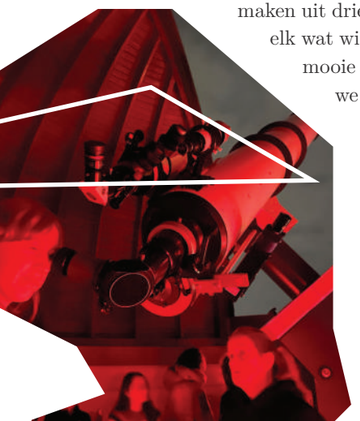

Londen Londen Londen Londen

Naar jaarlijkse gewoonte trokken de derdejaars tijdens de paasvakantie voor vier dagen naar Londen. Om daar te komen, namen we de ferry van Calais naar Dover. De beroemde white cliffs waren reeds van ver zichtbaar. Eenmaal aangekomen in Londen, maakten we onmiddellijk een begeleide fiets-tocht door deze mooie stad. We trapten langs bekende plekken: de Boomerang, de Gherkin, de Walkie-Talkie en heel wat andere ronkende namen. We kwamen ogen te kort om alle straatartiesten te bewonderen die hun plekje in de spotlight opeisten en ons in de straten en op de pleinen entertainden.

Bij zo'n Londenreis hoort natuurlijk ook een snuifje cultuur. Op voorhand konden we al een keuze maken uit drie bekende musea. Voor elk wat wils dus! We deden ook veel mooie avondwandelingen waarbij we de bekendste monumenten ontdekten. Zo zagen we de Londen Eye, de Big Ben en de Tower Bridge by night. We raakten betoverd door de duizenden lichtjes die voor extra sfeer zorgden.

Onze camera's draaiden overuren om al die mooie herinneringen vast te leggen.

Wie Londen zegt, zegt natuurlijk ook shoppen. We waren onder de indruk van de omvang van sommige winkels. In de M&M-winkel vonden we de bekende lekkernij in alle kleuren, geuren en smaken. Ook de LEGO-store was onvoorstelbaar indrukwekkend.

Op culinair vlak stonden er uiteraard enkele Britse klassiekers op het menu. We aten bacon, eggs and beans als English breakfast. Een flinke portie fish and chips mocht zeker ook niet ontbreken. We sloten deze zalige reis af met de magische musical Wicked. Een unieke ervaring!

Nu we dit alles eens op een rijtje zetten, wordt het weer overduidelijk: we zullen deze Londenreis nooit vergeten!

— Nona Depreitere en Lore Vanhaverbeke (4D2)

HEUVELLAND

April, maand van de schooluitstappen. Ook voor de tweedejaars. Zij reisden vol enthousiasme met de bus naar de Westhoek.

Op vrijdag stopten drie volle bussen op de parking van Bellewaerde om een dagje de waaghals uit te hangen in de Boomerang, Wakala of de net iets rustigere familieattractie de Safariboot. Voor elk wat wils dus! Mooi weer, fijn gezelschap en een goed gezinde bende begeleidende leerkrachten waren de perfecte ingrediënten voor een geslaagde daguitstap.

We verzamelden op het einde van de dag aan de carrousel om de groep in tweeën te splitsen. Enkelen kozen voor een busrit terug naar Brugge, terwijl de meerderheid ervoor koos om hun verblijf in Heuvelland te verlengen in De Lork. Na een hele dag gebrul en getier werden alle magen smakelijk gevuld met heerlijke spaghetti bolognaise. Nog even de laatste energie eruit spurten tijdens een potje voetbal op het domein, gezellig kaarten of wat dansen om daarna moe maar voldaan in bed te kruipen. Een twintigtal durvers op de camping in gezellige trekkershutten; de rest in knusse stapelbedden in het hoofdverblijf.

Op zaterdag ging de groep naar Outside. Een plek met griezelige hoogtes en modderige laagtes. Quadrijden, paintballen, deathrides, kneeboarden, survivalrun, hoogteparcours … Onder de stralende zon had iedereen het enorm naar zijn zin. Nieuwe vriendschappen werden gesmeed en oude versterkt.

Ondanks de vermoeidheid, vond al dat jong geweld 's avonds toch nog de kracht om zich op te maken voor een heus feestje. De iets minder grote feestbeesten konden buiten genieten van een gezellig kampvuur, voorzien door vuurmeesters Vermeire & Vangaever. Al snel werd het laatste lied meegebruld en was het tijd om te gaan slapen. Doodmoe dus, maar nog voldoende energie om tot in de vroege uurtjes de laatste nieuwtjes uit te wisselen met de kamergenoten.

Op zondag bleven we hoofdzakelijk op het domein voor heel wat leuke activiteiten. Levend stratego, Kubb, Spikeball, frisbee en nog veel meer. We konden deze prachtige streek echter niet verlaten zonder de Kemmelberg eens écht op te wandelen. En dat deden we. De ene groep al wat vlotter dan de andere. Verdwaald of opzettelijk verkeerd gelopen? Laten we dat in het midden laten …

Al snel was het vier uur en reden de eerste auto's de parking van De Lork op. Heel wat ouders wisten ons te vertellen dat het stilletjes was op de terugweg …

Weekend geslaagd!

— Ernest Van Mullem

ITALIË 2023

ciao ciao

Il nostro viaggio verso la luce

Italia, sei la terra del buon sole, jij bent het land van overvloed waar de warme zomerzon de ziel van de mensen voedt en alles in schoonheid oplicht. Samen met onze vijfdejaars hebben we het op deze reis mogen ervaren: het licht van Italië laat je nooit meer los.

Verona, bij jou kwamen we in een strijd terecht waar zon en wolken elkaars heerschappij aanvankelijk betwistten. Al snel verdreven de zonnestralen echter alle grijsheid en sloten we de avond af met een warm afscheid bij de gouden glinstering van je *Arena*.

Roma, je ochtenden waren koud en kil, maar al snel lichtte de pracht van je geschiedenis ons hart op. Je indrukwekkende *Colosseo*, je statige *San Pietro*, je eerbiedwaardige *Foro Romano*… ze schitterden majestueus onder de uitbundigheid van de Italiaanse zon.

Firenze, waar iedere steen kunst uitstraalt, waar je *Ponte Vecchio* zich al eeuwen onverstoord baadt in de glinstering van de *Arno*, waar je *duomo* 's avonds een wonderlijk duet speelt met de straatverlichting, waar wij ons laafden aan de in steen gebeitelde schoonheid. Om nooit meer te vergeten, net als dat wonderlijk uitzicht bij *San Miniato* in het avondlicht. Op die hoogte namen we afscheid van je en … de hemel treurde mee. Overvloedig.

Lucca, onvermurwbaar ommuurd en toch zo open en uitnodigend. We mochten er dansen op de lichtvoetigheid van de zuiderse ziel. Overal Italiaanse dagjesmensen, overal *mamme* met hun *bambini*, een verzengende supernova op z'n Italiaans. Op het ritme van de drukte gingen we recht naar de *Piazza dell'Anfiteatro*, waar de geelgeverfde muren niet anders zijn dan de gestolde zonnegloed.

Siena, je baadde in het zonlicht toen we aan je poorten stonden! *Siena*, je kronkelende straatjes brachten ons naar de *Piazza del Campo* waar in de gloed van de wedijver van de contrade heden en verleden elkaar de hand reiken. *Siena*, je nauwe steegjes leidden ons naar het pronkstuk van de stad, je *duomo* die in witte glans de rest tot duisternis herschiep. Diezelfde schittering van het door de eeuwen gepolijste marmer die ons in *Pisa* ook zonder meer overweldigde.

Assisi, als pelgrims trokken we naar je toe, stappend naar die heilige parel die als een kleinood al eeuwen over jou en de rest van *Umbria* schittert. *Città di San Francesco* die Gods ontoegankelijk licht weerspiegeld zag in *fratello sole* en *sorella luna*, en het in fonkelende bewoordingen vastlegde. Ongaarne namen we afscheid van je.

Ravenna, stad waar het licht de mozaïeken onophoudelijk kust en waar we voorbereid werden op het stralende goud van de *San Marco*. *Ravenna*, je liet ons delen in het gouden coloriet van het Byzantijnse hof, waar we verblind werden door stralende keizerlijke gewaden.

Venezia, je was onze laatste halte op deze wonderlijke reis waar schoonheid in vele vormen naar ons toekwam en ons omhelsde. *Venezia*, in je kanaaltjes dansten de zonnestralen op het water, terwijl de gondels gleden over je stromen van goud. Toen de tijd voor het *addio* kwam, strooiden de straatlantaarns al hun weemoedig licht over de stad. Langzaam maar zeker gleed de stad van ons weg toen de overzet zijn weg zocht naar *Tronchetto*. De zon begeleidde ons nog met haar laatste stralen. Buiten werd het koud, maar in ons hart bleef de warmte stralen van deze *città della luce e dell'amore*.

Tien dagen Italië, tien mooie dagen in dit wonderlijk land vol zonneschijn en pracht. Ieder van ons draagt het licht van deze reis in het eigen hart en koestert de zonovergoten herinneringen. Laat het *addio* op de laatste dag daarom geen *vaarwel* zijn, maar een *tot ziens*.

Arrivederci, Italia!

— *Stefaan Vermeire*

Italia, sei la terra del buon sole

Verona, Roma, Firenze, Lucca,

Siena, Assisi, Ravenna, Venezia

Aandacht... Aandacht...

— *Johan Yde*

Jantje zit in de klas.

Meester: ‘Jantje, wat is er belangrijker: de zon of de maan?’

Jantje: ‘De maan, meester.’

Meester: ‘Hoezo Jantje?’

Jantje: ’Omdat de maan in het donker schijnt en de zon overdag, maar dan is het al licht!’

Baziel schrikt zich een bult als er midden in de nacht bij hem wordt ingebroken. Onmiddellijk steekt Baziel het licht aan. De dief schreeuwt terwijl hij de slaapkamer ondersteboven haalt: ‘Ik zoek geld! Ik heb geld nodig!’ Baziel springt uit z’n bed en zegt: ‘Ik ook! Ik zal helpen zoeken.’

Baziel rijdt met zijn oude Volkswagen Polo, die tot op de draad versleten is, door het rode licht. De rijkswacht houdt hem tegen: ‘Dat is dan 250 euro!’ ‘Verkocht!’, antwoordt Baziel meteen.

Een gek is ontslagen uit het gekkenhuis en gaat bij zijn broer op bezoek. Hij is daar nog geen kwartier of hij staat al op de tafel te roepen: ‘Ik ben een lamp, ik ben een lamp!’

Zijn broer belt naar het gekkenhuis en klaagt: ‘Mooie boel is dat, mijn broer is nog geen kwartier binnen en hij staat al op de tafel te roepen dat hij een lamp is.’

‘Stuur hem maar weer terug’, zegt de telefoniste. De broer reageert: ‘Dat zal niet lukken, want dan heb ik geen licht meer.’

Mar Maremoto

Op haar website vermeldt ze dat ze werkte voor klanten als Nike, Spotify, Elle Magazine, C&A. Binnenkort zien we in dat lijstje dus ‘De Frères’. Een interview naar aanleiding van de muurschildering in de gang van de school.

Haar ouders gaven haar de naam Mariana, een naam die ze deelt met zovele Mexicaanse meisjes. En dus werd het al snel Mar voor de vrienden. Mar kan veel verdragen, maar áls je haar boos krijgt, verwacht je dan aan een tsunami. Een zeebeving in het Spaans, dat is dus een Maremoto, et voilà, haar artiestennaam was geboren.

Een kunstenaar, dat is ze al heel lang. Als kind was ze heel vaak aan het tekenen, het was een veilige vluchtwereld waarin ze kon zijn wie ze wou. Ze volgde een opleiding in textiel en mode en toen ze aan de slag was als kledingassistente bij tv-shows, werd een Instagramtekening opgemerkt door de redactrice van een magazine: of ze elke donderdag een tekeningetje kon publiceren? Zo begon het in 2017.

Gewoon een tekening klinkt wat oneerbiedig voor wat Mar Maremoto doet. Kunst is voor haar een kanaal om dingen te veranderen, om je stem te laten horen, om uit te drukken wat moeilijk onder woorden te brengen is. Die boodschap is er één van bodypositivity. Ze beeldt vaak haar eigen lichaam uit, mollig volgens de heersende schoonheidsnorm, met beharing op de verkeerde plaatsen, iets waarmee ze het niet altijd makkelijk had. De grote diversiteit aan menselijke vormen in haar werk geeft de kijker dadelijk een gevoel van warmte en aanvaarding. Diversiteit niet alleen qua vormen, maar ook qua geaardheid. Zo zie je bij haar veel vrouwen die elkaar liefhebben. Mannen beeldt ze amper af, ze interesseren haar niet. En ze zijn toch al zichtbaar en machtig genoeg in onze samenleving.

Dat thema wordt heel erg duidelijk in Draw for Change, een veelvuldig bekroonde zesdelige documentaire. Elk deel focust op een vrouwelijke cartooniste die met haar kunst de wereld wil veranderen. De film over Maremoto schetst een allesbehalve rooskleurig beeld van de positie van de vrouw in Mexico. Het aantal verkrachtingen en zelfs femicides (moorden op vrouwen) neemt er nog steeds toe. De onverschilligheid van politie, justitie en politiek is schokkend. Een mens zou van minder feminist worden.

Mar Maremoto is erg betrokken in de strijd om meer LGBTQ- en vrouwenrechten en tegelijk voelt ze zich soms schuldig omdat ze niet genoeg doet. Doen wij wel genoeg op school, vragen we haar. Wat kunnen wíj doen? Het is al heel wat dat we haar de ruimte geven om de boodschap van tolerantie op de muur te zetten, vindt ze. De leerlingen van de school de kans geven om de filmvertoning (mét workshop) bij te wonen is ook een mooi gebaar. En dat de situatie in België voor vrouwen al heel wat beter is dan in Mexico, mag ons niet blind maken voor alle gevallen van microgeweld tegen vrouwen. Je als man bewust worden dat je met je luider stemgeluid een vrouw kan overstemmen en dat dan niet doen, bijvoorbeeld. Leer meisjes niet dat ze bang moeten zijn, leer jongens dat ze vrouwen moeten respecteren en beschermen. En beschermen is misschien niet het juiste woord. Beschermen zou niet nodig mogen zijn.

De muurschildering op onze school is gebaseerd op een ontwerp dat ze maakte voor Agnes Scott College in Atlanta, één van de eerste hogescholen in de VS waar vrouwen welkom waren (recent nog uitgeroepen tot ‘meest innoverende school’). Je ziet haar vertrouwde, diverse vrouwenfiguren in een weelderige plantentuin. ‘Ik houd van tuinieren’, zegt ze. ‘Bloemen en planten zijn zacht en fragiel, maar ze zijn krachtig genoeg om barsten te veroorzaken in beton.’ Met een beetje goede wil zien we er een hedendaagse formulering in van de Frèresspreuk ‘Eendracht groeit waar het kleine bloeit.’

— *Tom Peeters*

the AMERICAN *dream*

Wellicht, verlichte lezer, weet je dat onze school De Frères het licht zag dankzij onze stichter Theodoor Rijken. Hij nam zijn missie niet licht op en stak de grote plas over om ook in het verre Amerika Xaveriaanse broederscholen op te richten. Op de dag van vandaag bestaan er dertien Xaverian High Schools in de States.

En ja, everything is amazing, great and wonderful, maar goed, eens je dat doorprikt, voel je de gedrevenheid, de passie en het respect in de omgang met elkaar.

Lichtjes excited vertrokken Fien Lavens en ikzelf afgelopen augustus naar Boston. Elk jaar organiseren de Amerikaanse broeders een driedaagse voor leerkrachten die les zullen geven in een van de broederscholen. Ze worden er ondergedompeld in de spirit en de visie van de Xaveriaanse broeders. Ook leerkrachten van De Frères kregen voor de eerste keer een uitnodiging waarop Fien en ik vol enthousiasme zijn ingegaan. Onze ontvangst door Patrick Slattery zullen we niet licht vergeten, zo warm, zo betrokken, zo aangenaam.

Ook al kwamen we terecht in een totaal andere cultuur, toch voelde het vertrouwd. Een leerkracht blijft een leerkracht. En ja, everything is amazing, great and wonderful, maar goed, eens je dat doorprikt, voel je de gedrevenheid, de passie en het respect in de omgang met elkaar.

We mochten een hele dag doorbrengen in de Xaverian Brothers High School. Overduidelijk werden hun vijf kernwaarden op zoveel manieren uitgelicht. Langs de monumentale oprit, door de immense gangen, in de fenomenale sporthal, langs de prachtige sportvelden, overal lees je 'Simplicity, Trust, Zeal, Humility, Compassion'. Ook onze unieke ontmoetingen en gesprekken met broeders, leerkrachten en studenten straalden die waarden uit. Soms doet het eens deugd om eventjes stil te vallen en je ziel en geest wat lichter te maken tijdens een traditionele eucharistieviering.

Onze hoofden nog tollend van overwhelming and life-changing experiences strollen we de laatste dagen van ons verblijf langs de highlights van Boston City. Op klaarlichte dag de intellectuele sfeer opsnuiven op de groene grasvelden van Harvard College, de historische plekjes beleven dankzij de Freedom Trail, de innerlijke mens versterken in Little Italy of langs de Boston Harbor, om daarna in het vallende avondlicht de Boston Red Sox aan het werk te zien in Fenway Park, heerlijk toch!

Wat een unieke ervaring! In het licht van 'keep the connection going' groeide er een idee om rond de naamdag van Franciscus Xaverius samen te werken met Xaverian Brothers High School. Wij maakten een filmpje vanuit De Frères met beelden in Brugge waar Theodoor Rijken zijn congregatie van de Xaverianen startte en waar hij zijn laatste jaren doorbracht. Plekjes in onze school werden uitgelicht, leerlingen lichtten onze drie kernwaarden 'respect, zorgzaamheid en verbondenheid' toe en wensten de leerlingen en leerkrachten in Boston een 'happy Founder's Day'. Wij kregen een filmpje toegestuurd met eenzelfde content vanuit hun school. Op maandag 4 december voelde je de verbondenheid tussen beide scholen vanuit de gedachte dat we samen Xaveriusdag vierden.

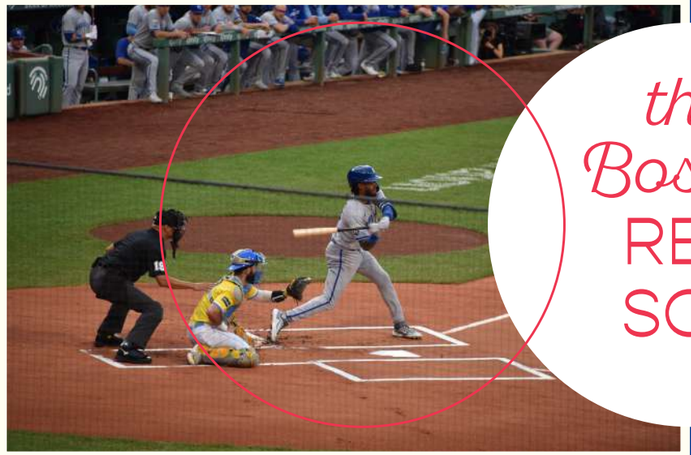
Ik weet niet of het aan mij licht - oeps, ligt, sorry, met al dat licht - maar het is en blijft zo belangrijk om af en toe eens terug te blikken op onze roots, waar we vandaan komen. Deze trip heeft een inspirerende boost gegeven om de oorsprong van De Frères nieuw leven in te blazen, de verbondenheid met gelijkgezinden warm te houden, hetgeen als 'typisch Frères' benoemd wordt te blijven uitstralen en een zorgend lichtje te zijn voor elkaar.

— *Greet Van de Cappelle*

SIMPLICITY, TRUST, ZEAL, HUMILITY, COMPASSION

xaverian BROTHERS HIGH SCHOOL

Wat een unieke ervaring! In het licht van 'keep the connection going' groeide er een idee om rond de naamdag van Franciscus Xaverius samen te werken met Xaverian Brothers High School.

the Boston RED SOX

De lichtpuntjes

van onze leerlingen en leerkrachten

Voor mij is het vak beeld een lichtpuntje van de week, omdat ik zo mijn creatieve brein kan omzetten in een bepaald voorwerp/kunstwerk.

Mijn lichtpuntje in de week is wanneer er iets wordt verkocht tijdens de speeltijd, zoals pannenkoeken of boterkoeken. Ik kijk er altijd naar uit omdat ik dan iets lekkers kan eten.

Ik vind het leuk om tijdens de middagpauze voetbal te spelen in de pannakooi omdat je dan iets te doen hebt in de pauze en je samen met je vrienden plezier kan hebben.

Ik word blij als ik in de refter kom en er zijn lekkere, warme krokante broodjes.

Ik word gelukkig als ik in de fietsenstalling mijn favoriete plekje kan bemachtigen!

Wanneer je naar de eetzaal gaat met je vriendinnen en er zit nog niemand.

Als je te laat bent en de witte poort staat nog open zodat je toch nog snel kan binnenglippen.

Ik vind het erg leuk dat we op dinsdag, na de middag, twee uur LO hebben en dan naar huis mogen. Na een lekkere pasta nog twee uurtjes turnen en dan naar huis! :)

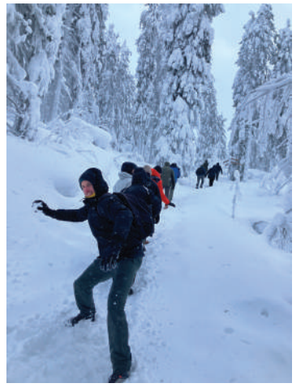
Wanneer ik zie dat ik keuzevak heb, ben ik blij!

Mijn lichtpunt op school is de tomatensoep omdat deze hier overheerlijk is! Hij is zodanig lekker romig dat ik spontaan blij word.

Een groot lichtpuntje: *frieten op vrijdag!*

EXPEDITIE FINLAND

In januari kregen Tim Coppejans en ik de kans om vanuit Eeckhoutacademy deel te nemen aan de cursus 'Educamp – Educational Innovation in Finland'. Deze cursus vond plaats in Joensuu. Joensuu ligt ongeveer 400 km ten noorden van Helsinki. Voor de geïnteresseerden: neen, helaas hebben we het noorderlicht niet gezien. Ook onze tenten lieten we thuis. In totaal waren we met een veertigtal deelnemers, voornamelijk uit West-Vlaanderen. Onder de deelnemers waren er zowel leerkrachten als directieleden uit het kleuter-, lager- en secundair onderwijs.

Tijdens deze studiereis hadden we de unieke kans om een kijkje te nemen in het Finse onderwijssysteem. In Joensuu werden we hartelijk ontvangen in de verschillende scholen, waar we niet alleen de kans kregen om te observeren maar ook zelf in gesprek mochten gaan met leerlingen, docenten en directieleden. We konden zelf vaststellen hoe de leraren hun kennis op een interactieve en boeiende manier overbrachten en dat allemaal in prachtige, nieuwe en innovatieve gebouwen. Er wordt veel geld besteed aan onderwijs.We stelden vast dat het niet zozeer gaat om de grootte van budgetten, maar vooral om de wijze waarop de centen besteed worden. Er zijn bijvoorbeeld geen onderwijsnetten of koepels, het geld gaat er rechtstreeks naar de scholen.

Het Finse onderwijssysteem staat wereldwijd bekend om zijn hoge kwaliteit en uitstekende resultaten (al zijn ze net gezakt in de PISA-ranking). Het is dan ook geen verrassing dat Finland vaak wordt genoemd als een voorbeeld voor andere landen. Onze studiereis gaf ons de mogelijkheid om uit eerste hand te ervaren wat dit systeem zo succesvol maakt. Al kunnen we zeker stellen dat wij het absoluut ook niet slecht doen :) Graag delen we met jullie wat ons bijgebleven is.

Ten eerste wordt er veel nadruk gelegd op het ontwikkelen van zelfstandigheid bij jonge kinderen. In de scholen die we bezochten, werden de leerlingen aangemoedigd om zelf keuzes te maken en verantwoordelijkheid te nemen voor hun eigen leerproces. Ze werden aangemoedigd om hun eigen interesses te volgen en hun eigen leerdoelen te stellen. De leerlingen worden op basis van hun competenties in groepjes ingedeeld. Dit bevordert hun autonomie, hun motivatie en hun betrokkenheid bij het leren.

Een ander opmerkelijk aspect van het Finse onderwijssysteem is het feit dat studies (en ook de maaltijden) gratis zijn. Dit zorgt voor gelijkheid onder de leerlingen ongeacht hun achtergrond of financiële situatie. Wat ons ook opviel was dat de scholen nauw samenwerken met lokale bedrijven en instellingen en er zo voor zorgen dat het onderwijs optimaal aansluit bij de arbeidsmarkt. Op die manier is er een vlotte overgang van de school naar de werkplek.

De studiereis naar Finland was voor ons een inspirerende ervaring. We hebben niet alleen kennisgemaakt met het Finse onderwijssysteem, maar ook met de unieke aspecten die het onderwijs er zo succesvol maken.

Daarnaast konden we ook genieten van de prachtige natuur en de sneeuw. We waren sinds half januari in Brugge al wat gewoon aan de koude temperaturen. De overgang naar een kleine -12 graden, konden we moeiteloos aan. We maakten een prachtige wandeling in het natuurpark Koli en genoten op een avond van het ijszwemmen met de lokale bevolking. Een verfrissende ervaring.

— *Lieslot Denoyette*

Superbe Formidastische

XAVERIANENHARMONIE

De Koninklijke Speelschaar S.F.X. is in 1950 ontstaan in de toenmalige K.S.A.-afdeling van de Frères en heeft in de meer dan zeven decennia van haar bestaan vele mooie, maar ook moeilijke perioden meegemaakt. Dankzij de vriendschap, de liefde voor de muziek en het doorzettingsvermogen van heel wat verdienstelijke oud-leden, heeft ze die mindere momenten steeds weer achter zich kunnen laten. Nu is ze op weg naar de viering van haar 75-jarig bestaan en beleeft ze de wellicht langste en mooiste bloeiperiode ooit!

Die kleurrijke bloei komt op diverse manieren tot uiting. Bijvoorbeeld in het feit dat de Speelschaar nooit eerder ruim 120 stoelen nodig had om alle muzikanten een plaatsje te kunnen geven. Tijdens de voorbije herfstconcerten zaten voorwaar elf elftallen op de scène!

Dat erg hoge ledenaantal is vooral het gevolg van de schitterende jeugdwerking, waardoor zelfs heel jonge meisjes en jongens een opleiding krijgen in de mini-drumband (met Laurens Batsleer) of het jeugdorkest (onder leiding van Ann-Sophie Batsleer). De aspiranten worden heel goed omringd door ‘anciens’ die hen met veel liefde de kneepjes van het vak bijbrengen.

Dat is meteen een tweede oorzaak van de huidige hoogconjunctuur: er heerst in de Speelschaar een aanstekelijk enthousiasme en een sterke wil om samen hoogstaande muzikale prestaties te leveren. Dat heeft er in de loop der tijden toe geleid dat er een ongemeen sterk groepsgevoel gegroeid is, waardoor de Speelschaar voor de leden aanvoelt als een (zeer) grote, hechte familie!

Een derde pijler van het huidige succes heeft ongetwijfeld te maken met de figuur van de dirigent: Christoph Bonte, die bij wijze van spreken in de Speelschaar geboren werd en die met een ongebreideld enthousiasme en gedurfde muzikale keuzes de lat alsmaar hoger legt. Het gevolg is dat er in de voorbije jaren indrukwekkend moeilijke, mooie, soms adembenemende en ontroerende nummers ten gehore gebracht zijn. Anders gezegd: de Speelschaar beweegt zich tegenwoordig op een heel hoog muzikaal niveau.

Dit kwam trouwens zeer duidelijk tot uiting tijdens de voorbije herfstconcerten op zaterdag 2 en zondag 3 december in de Magdalenazaal te Sint-Andries.

Christoph had ervoor gekozen om het concert rond het thema ‘De Reis rond de wereld in 80 dagen’ op te bouwen. Deze schitterende reis- en avonturenroman van de Franse schrijver Jules Verne bood uiteraard volop mogelijkheden om met muziek uit verschillende exotische en verre landen een zeer gevarieerd en gewaardeerd programma samen te stellen. Als kers op de taart kwam op het einde van de voorstelling vanuit een laaghangende wolk tussen de bergen in de Schotse Highlands een heuse doedelzakspeler opdagen, die eerst alleen en daarna in samenspel met de Speelschaar voor een ontroerende afronding van de avond zorgde: ‘Highland Cathedral’… Er werden tijdens de voorstelling ook video-opnames en filmfragmentjes geprojecteerd en de traditionele presentatie werd vervangen door theaterfragmentjes uit het leven van een jonge muzikante (vlot gespeeld door Nora Linskens-Laloo) tijdens de aanloop naar de voorstelling. Er waaide dus ook op het visuele vlak een frisse wind en dat werd door het zeer talrijk opgekomen publiek duidelijk naar waarde geschat!

Dat alles mag ons echter niet doen vergeten dat er nog een vierde kracht werkzaam is in het succesverhaal van de Speelschaar: de keiharde inzet van voorzitter Idès Bonte en zijn trouwe bestuursleden, die een ongelooflijk goed geoliede technische en organisatorische machine het hele jaar door perfect draaiende houden.

In het voorbije seizoen waren het Muziekfestival in Heist, het Schuttersfeest in Sint-Kruis en het duo-concert met Jelle Cleymans de hoogtepunten, naast de herfstconcerten uiteraard. Ook 2024 kondigt zich nu reeds als een behoorlijk druk jaar aan, met optredens in de paardenprocessie in Hakendover, de Rochusommegang in Huldenberg en de Gouden Boomstoet in Brugge, eind augustus. De herfstconcerten zullen plaatsvinden op zaterdag 16 (20 uur) en zondag 17 november (16 uur) in de Magdalenazaal. Save the date!

Alsof het nog niet druk genoeg is, zijn de bestuursleden en een speciale werkgroep ook al intens bezig met de voorbereidingen van de viering in het jaar 2025, wanneer de Speelschaar haar 75-jarig bestaan zal vieren. ‘Concordia res parvae crescunt’: er zat toch echt wel iets profetisch in deze leuze…

— Flor Will

Een knutselidee in lichtthema?
Dan maken we toch gewoon een kaarsenhoudertje!

Veel hebben we niet nodig:

- Een blad ongeveer zo groot als je hand
- Een deegrol of een fles
- Een mesje
- Een plank om op te werken
- Klei

Stap 1

Kneed de klei tot een bol.

Stap 2

Rol de bol klei uit met de deegrol (of de fles).

Stap 3

Druk je blad voorzichtig op de uitgerolde klei.

Stap 4

Snijd alles rond je blad weg.

Stap 5

Haal het blad weg.

Stap 6

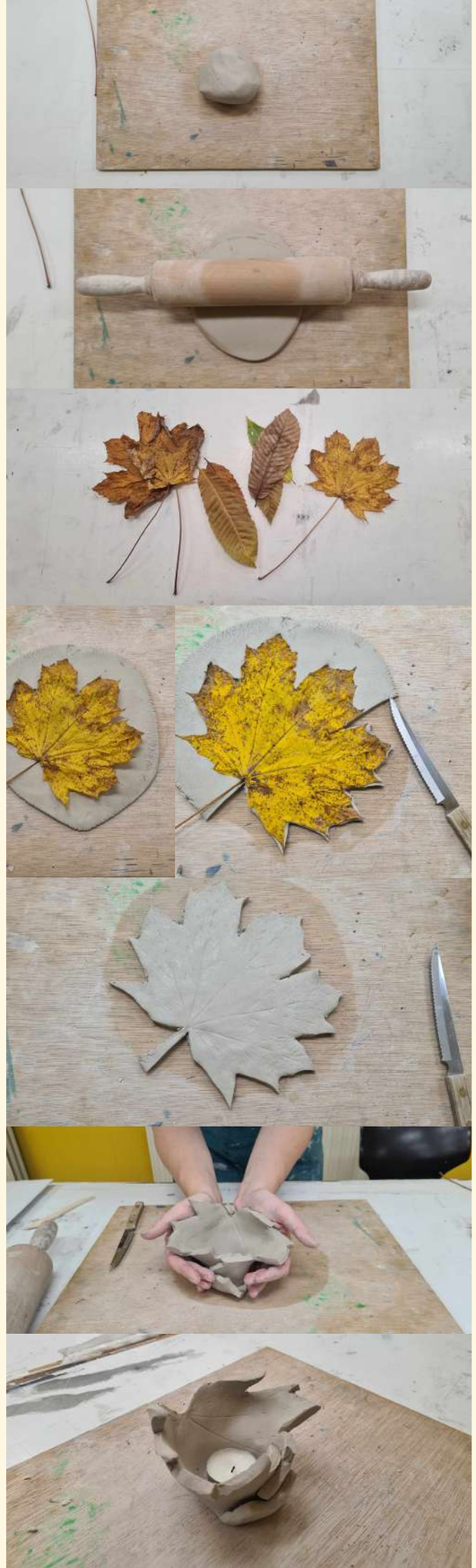
Plooi je blad tot een kommetje.

Stap 7

Laat zeker 24 uur drogen voor je het kommetje aanraakt.

Je kan dit kommetje gebruiken om een kaarsje in te branden of als schaaltje.

— *Griet Vangaever*

FAMILIENIEUWS

Overlijdens

Mevrouw Maria Van Hulle, moeder van oud-collega Carine Sneppe en grootmoeder van oud-leerlingen Annelies, Thomas en Pieterjan en overgrootmoeder van Seppe en Staf Teerlynck, 30.11.2022
Mevrouw Anita Wittevrongel, grootmoeder van Lars en Thor De Bruyne, 11.12.2022
De heer Gaston Janssens, vader van Luc Janssens, 16.12.2022
Mevrouw Magdalena Jansseune, grootmoeder van Ineke Laloo, 17.12.2022
De heer Patrick De Jaerme, grootvader van Remi Vesschemoet, 02.01.2023
Mevrouw Simonne Vancoillie, grootmoeder van Tine Jansseune, 10.01.2023
Juffrouw Jente De Keyser, oud-leerling, 11.01.2023
De heer Wim De Sutter, schoonvader van Linsey De Leu, 12.01.2023
De heer Luc Verbrugghe, grootvader van Jona Verbrugghe en oud-leerling Luka Verbrugghe, 12.01.2023
Mevrouw Yvonne Cornelis, overgrootmoeder van Ella Van Essche, 13.01.2023
De heer Maurice Demuyt, grootvader van Frieke en Douwe Tanghe, 15.01.2023
De heer Rogier Delaey, grootvader van Ona Wolfs en oud-leerling Lou Wolfs, 24.01.2023
Mevrouw Jacqueline Carlier, grootmoeder van Pieter Willem, 30.01.2023
Mevrouw Madeleine De Keyser, overgrootmoeder van Kobe en Rilke Strubbe en Fien Makelberge, 04.02.2023
De heer Jan De Keukelaere, grootvader van Marie Leenknegt en oud-leerlingen Anna en Bavo Leenknegt, 06.02.2023
De heer Freddy Callenaere, grootvader van Fons en Bonnie Callenaere, 09.02.2023
De heer Bertrand De Neve, grootvader van oud-leerlingen Senne en Warre De Neve, 10.02.2023
Mevrouw Ilse Debreyne, tante van oud-leerling Lieke Benaets, 10.02.2023
Mevrouw Monica Puype, grootmoeder van Elisabeth Vanhollebeke, 23.02.2023
Mevrouw Elza Gouwy, overgrootmoeder van Kobe Jolyt, 23.02.2023
Mevrouw Marie-José Parton, grootmoeder van oud-leerlingen Milan, Emie en Yentl De Coninck, 02.03.2023
Mevrouw Antoinette Pieters, grootmoeder van oud-leerling Maïté Nollet, 09.03.2023
De heer Paul Vandewalle, grootvader van Annelien Vandewalle, 19.03.2023
De heer Jozef D'Hondt, grootvader van Shyara D'Hondt en oud-leerling Timon D'Hondt, 24.03.2023
Mevrouw Cécile Serroels, grootmoeder van Mathis Decuyper, 24.03.2023
De heer Jacques Demon, vader van Bart Demon, 02.04.2023
Mevrouw Thérèse Zielinski, moeder van Nadine Mikucki, 29.04.2023
Mevrouw Godelieve Lannoy, overgrootmoeder van Tobe Deblieck, 03.05.2023
Mevrouw Elianne Meyers, moeder van Ingrid Meyers, grootmoeder van Hannelore Carron en oud-leerling Anne-Sophie Carron, 06.05.2023
Mevrouw Maria Van Kerrebroeck, grootmoeder van Jurgen Van Eeghem, overgrootmoeder van Fran Van Eeghem, 17.05.2024
De heer Robert Huys, grootvader van Phebe Huys en oud-leerling Eline Huys, 25.05.2023
Mevrouw Denise Vandierendonck, moeder van oud-collega Luc Pintelon, en grootmoeder van oud-leerlingen Hannelore, Katrijn en Margriet Pintelon, 06.06.2023
De heer Michel Gilté, grootvader van Mira en Niel Vandeweghe en oud-leerling Siebe Vandeweghe, 04.06.2023
De heer Marc Sneppe, vader van oud-leerling Tom Sneppe en grootvader van Alessia Sneppe, 04.06.2023
Mevrouw Julia Van den Bossche, overgrootmoeder van Gilles Van Boven, 22.06.2023
Mevrouw Christiane Monbaliu, grootmoeder van Jasper Vanhollebeke, 26.06.2023
De heer Wilfried De Keyser, grootvader van Shyara D'Hondt en oud-leerling Timon D'Hondt, 10.07.2023
Mevrouw Jacqueline Van Wulpen, grootmoeder van Angie Ackerman, 28.08.2023
Mevrouw Adriana Schutz, overgrootmoeder van Niels De Schuyter, 02.09.2023
Mevrouw Anna Ammemeersch, grootmoeder van Henri Van Loo, 05.09.2023
Mevrouw Hortense Mollin, grootmoeder van Emilia Blumberg, 11.09.2023
Mevrouw Maria-Louise Heymans, overgrootmoeder van Roos De Moor, 11.09.2023
Mevrouw Marietje Saelens, grootmoeder van Kyran D'Hont, 12.09.2023
Mevrouw Cecile Van Daele, overgrootmoeder van Joke en Lara Govaert, 15.09.2023
De heer Antoine Decuyper, grootvader van Mathis Decuyper, 15.09.2023
De heer Roger Van Borsel, grootvader van Clara en Ernest Santy en Ralph De Boever, 27.09.2023
Mevrouw Ida Beernaert, grootmoeder van Sigrid Depickere, 18.10.2023
De heer Eddy Pectoor, grootvader van Judith Tavernier, 20.10.2023
Mevrouw Francine Claeys, grootmoeder van Mathieu Cloet, 20.10.2023
Mevrouw Maria Reyniers, overgrootmoeder van Noor Brabants, 20.10.2023
De heer Bernard Geldhof, oom van Juliette Komen, 02.11.2023
De heer Gilbert Flaisie, grootvader van Luca Sabbe, 04.11.2023
Mevrouw Caroline Sap, tante van Avellanne Baert, 06.11.2023
De heer Gerard Verhelst, grootvader van Sybelle en Melis Camlica, 09.11.2023
De heer Cyriel Hoste, grootmoeder van Jurgen Van Eeghem, overgrootmoeder van Fran Van Eeghemm, 09.11.2023
Broeder Eric Vandenbroucke, 15.11.2023
De heer Hans Lowyck, oud-leerling en lid van Concordia basket, 21.11.2023
De heer Werner Rabau,oud-leerling en oud-collega, 28.11.2023
De heer Sylvain Cooreman, oud-collega en vader van oud-leerling Bart Cooreman, 21.12.2023
De heer Willy Braet, grootvader van Lisa Braet, 01.01.2024
Mevrouw Nittaya Eimsin, grootmoeder van Mali Dieperinck, 03.01.2024
De heer Willy Claeys, overgrootvader van Emma Charlier, 03.01.2024
Mevrouw Rachel Vanrenterghem, overgrootmoeder van Aurélie en Casper Gernaey, 07.01.2024
Mevrouw Marie-Louise De Smet, overgrootmoeder van Jari Van Cauwenberghe, 11.01.2024
Mevrouw Agnes Bruneel, overgrootmoeder van Sep Acke, 16.01.2024

Geboortes

Mirabel, dochter van Pieter Dejonghe en Elien Lambertijn, 15.05.2023
Silas, zoon van Lore Muse en Lancelot Vantuyckom, 18.07.2023
Isaak, kleinzoon van Annemie Desticker, 19.08.2023
Cosar, zoon van Liesbet Van Renterghem en Quinten Dumarey, 19.10.2023
Lina, dochter van Ine Van de Walle en Lander Dejonghe, 12.11.2023
Julia en Omer, dochter en zoon van Bo Demon en Benoit Bossuyt, kleindochter en kleinzoon van Bart Demon, 11.12.2023

Huwelijken

Tom Haesebrouck en Toos Roels, 02.06.2023
Annelien Vandewalle en Lode Jonckheere, 19.08.2023
Jared Dierickx en Julie Van Parys, ouders van Oona Dierickx, 7.11.2023
Luc De Pourcq en Michèle Vandenbroecke, grootouders van Elisabeth en Thomas De Pourcq, 22.12.2023

De lijst is samengesteld op basis van de berichten die ons tussen 15.11.2022 en 16.01.2024 bereikten.

Blijf op de hoogte en volg ons op sociale media

defreresbrugge

De Frères Brugge

www.sfxbrugge.be

de Frères
SINT-FRANCISCUS-XAVERIUSINSTITUUT